Akatlin E.
tarafından
TÜSTAV'a
bağışlanmıştır

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN !

savaş yolu

13

HAFTALIK GAZETE

26 Nisan 1979, Perşembe Yıl : 1 Fiyatı : 10 TL.

YAŞASIN 1 MAYIS !..

1 Mayıs, işçi sınıfının en vazgeçilmez, en özlü ve anlamlı geleneklerinden biridir.

1 Mayıs, tüm işçi sınıfı şehitlerinin, sömürücülerin tüm kurbanlarının ölümsüz yanlarının, işçi sınıfı yaşadıkça yaşayacak yanlarının simgesidir.

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma, savaşım günüdür.

Burjuvazinin 1 Mayıs korkusu bu yüzdendir.

İşçi sınıfının, emekçi sınıfların, emeğin dostlarının 1 Mayıs tutkusu da bu yüzdendir.

Türkiye işçi sınıfı, 1 Mayıs geleneğini, savaşımı yükselterek sürdürüyor.

Tüm baskılara' tüm engellemelere rağmen...

1 Mayıs 1979 Türkiye işçi sınıfına ve dünya işçi sınıfına kutlu olsun.

Devalüasyon, terör derken sağa tam teslimiyet...

GEÇTİĞİMİZ hafta, hükümetin «ekonomiyi güçlendirme paketi»nden çıkan yeni bir para ayarlamasıyla açıldı. Başbakan daha bir süre önce, devalüasyon yapılacağını kesinlikle ve öfkeyle reddetmişti. Ama 9 Nisan'da ilan edilen ve uygulanmasına girişilen yeni para ayarlaması gerçekte dolaylı bir devalüasyondan ibaretti. Böylelikle IMF'le anlaşmanın ön koşullarından biri haline gelmiş olan devalüasyon konusunda uzlaştırıcı bir formül bulunmuş oluyordu. Aynı günlerde, Tercüman gazetesi, Financial Times'in bir haberine dayanarak, hükümetin IMF'den gizli anlaşma istediğini açıkladı. Belki de bu gizli anlaşmaya devalüasyon konusu da dahildi. Bu haber, hükümet çevrelerince hiçbir şekilde yalanlanmadı.

Dolaylı devalüasyon Emekçilere yeni yükler...

EKONOMİYİ güçlendirme programı yurtturmacası adı altında, «zam furyası»ndan sonra, işçi ve turist dövizlerine prim sistemi getirilerek, yeni bir uygulamaya geçildi. Prim sistemiyle, işçi dövizlerine dolar karşılığı önce 47, sonraları da 42 ve 37 lira ödenecektir.

Bu uygulama ile, CHP ağırlıklı hükümet, iki amaç gütmektedir: Döviz karaborsasını önlemek, deyim yerindeyse, özel kişiler yerine karaborsayı kendisi yapmak istemektedir. Ecevit hükümeti, döviz kaçakçılığını, sistem veri iken CHP ağırlıklı hükümet'in politikası veri iken emperyalist odakların isteği veri iken, ancak yüksek oranlı bir devalüasyon yapmakla önleyebilirdi. Ne varki, böylesi bir yöntem, CHP ağırlıklı hükümeti daha da yıpratırdı. Bu nedenle, hükümet, bu boyuttaki bir açık devalüasyonu göze alamazdı, alamadı da.. CHP ağırlık hükümet, bunun yerine dolaylı bir devalüasyonu yeğledi ve onu yaptı.

İkincisi, bu yeni operasyonla, CHP ağırlıklı hükümet, birinci amaçla yakından ilişkili olmak üzere, işçi dövizi girişlerini artırmak istiyor. Belki, bu yeni önlemle, işçi dövizi girişleri bir miktar artırılabilir. Bu döviz artışı, kesinlikle büyük boyutlara ulaştırılamaz ve döviz darboğazına ciddi bir çözüm getiremez.

Ama, bu uygulama ile yığınlara yeni yükler getirilmekte ve buna karşılık tekellere yeni fonlar aktarılmaktadır. Hükümet resim kuru 26.5 lira olan 1 Amerikan dolarına karşı, işçi dövizlerine önce 47 ve sonra 42 ve 37 lira, turist dövizlerine de 37 lira ödeyerek aldığı Amerikan dolarını, işbirlikçi, tekelci sermayeye 26.5 liradan satacaktır.

Bu uygulama ile kimlerden nelerin alındığını ve kimlere nelerin ödendiğini kavrayabilmek için, sorunu açık bir biçimde ortaya koyalım. Türkiye'ye yılda ortalama 1.5 milyar dolar dolayında işçi ve turist dövizi girmektedir. Yeni uygulamanın alt sınırını alırsak, resmi kura göre, her iki kesimin dövizlerine yüzde 50 oranında fazla fiyat ödenecektir. Bunun anlamı, 1.5 milyar dolar büyüklüğündeki dövize, resmi kur üzerinden 39 milyar 750 milyon lira ödenmesi gerekirken, yeni uygulama ile bu, 59 milyar 625 milyon liraya yükseltilmiş olmaktadır. Daha açığı, CHP ağırlıklı hükümet, 59 milyar 625 milyon liraya satınaldığı dövizleri, tekelci burjuvaziye 39 milyar 750 milyon liraya satacaktır. Aradaki fark, tekelci burjuvaziye aktarılan yıllık yeni kaynak, 19 milyar 875 milyon liradır.

Peki bu kaynak, neden hangi sınıf ve katmanlardan karşılanmaktadır. CHP ağırlıklı hükümet, bu farkı karşılayabilmek için iki kaynağa başvuracaktır.: Birincisini Merkez Bankası kaynakları oluşturmaktadır. Bunun da anlamı, karşılıksız para basmak enflasyon hızını daha da körüklemektir. Bu yöntem ise, bu yükün de, emekçi yığınların sırtına yüklenmesidir.

İkincisi, bu farkı, devlet bütçesinden karşılamaktır. Bunun da iki anlamı vardır: Birinci olarak, aslında açık olan devlet bütçesinin açıklarını daha da çoğaltmak ve bu açıkları Merkez Bankası kaynaklarından karşılamak ya da yatırımları sınırlamak. Her iki yöntem de, Türkiye kapitalizminin iki bunalımını daha da derinleştirecek, yani işsizlik ve enflasyon daha da artacaktır. CHP üst yönetiminin ve CHP ağırlıklı hükümetin getirdiği bu yeni uygulamanın anlamı oudur.

Terörü ve Doğu'da provokasyonu kimler körüklüyor?

BU dolaylı devalüasyon Türkiye halkının sırtına bindirilirken, geçtiğimiz günlerde iki sorunun ön plana çıktığı, daha doğrusu çıkarıldığı görüldü. Bunlardan biri «Doğu sorunu» diye adlandırılan Kürt sorunu, diğeri ise CIA - polis güdümlü terörün yoğunlaştırılmasıydı. Bir sıra bireysel terör eylemi peşpeşe sıralandı. Tümü de yığınlara «sol»un cinayetleri olarak yansıtıldı, Tekelci basının sözcüleri, en kanlı fotoğrafları birinci sayfalarından renkli basarak «Kan gövdeyi götürüyor» manşetlerini attılar. Bu arada sağ terör eylemlerinin suskunlukla geçiştirildiği dikkatten kaçmadı. Bu terörist eylemlerden biri de Şekerbank eski müdürlerinden Ömer Sunar'ın öldürülmesi olayı oldu. Tek başına bu olay bile bireysel terörü kundaklayan ve yönetenlerin, aslında emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin gizli şer örgütleri olduğunu gösteriyordu.

Sunar'ı öldürenler cinayeti solcu teröristlerin işlediği izlenimini yaratacak bir de mektup bırakmışlardı. Yazar Uğur Mumcu'nun bir gün önce Cumhuriyet'te Sunar'ın MHP'li Gün Sazak'la olan ilişkilerini açıklayan bir yazı yayınlanmış olması sağcı yayın organlarının aradığı kılıfı tamamlamaları için yeterliydi.

Oysa, solcu terörist izlenimini yaratmaya çalışanların acemi kişiler olduklarını anlamak için Türkiye'deki olayları öyle çok yakından incelemeye bile gerek yoktu. Katiller cinayeti işledikleri yere bıraktıkları mektupta öyle şeyler yazmışlardı ki, bu görüşler hiç bir sol terörist grup tarafından savunulmamaktaydı. Bu arada ne kadar saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar bir de Ömer Sunar'ın durumu vardı. Sunar 22 yıldır işgal altında bulundurduğu Genel Müdürlükten biraz da mecbur bırakıldığı için istifa etmişti. Nisan ayı başında toplanan Şekerbank Genel Kurulunda Maliye Bakanlığı yetkilileri Şekerbank'taki yolsuzlukların birer birer dökümünü getirmişler ve Ömer Sunar'ın çekilmesi gerektiği görüşünü savunmuşlardı. Bankanın önemli ortaklarından olan Şeker Şirketinin bir süre önce yapılan ve değiştirilen yönetimi de banka yönetim kurulunun değiştirilmesinde etken olmuştu.

Ömer Sunar görevde bulunduğu süre içinde türlü karanlık işlere girmişti . Dağıtılan kredilerden banka genel müdür yardımcıları bile haberdar değildi. Bankanın merkez şubesinde MHP Genel Baş-

Casusluk sanığı Savaşman CIA'yı suçladı

■ Kararından sonra Savaşman "Bu, MİT'in mahkûmiyetidir benim değil. Her gün yüzlerce en gizli bilgi Amerika'ya, Almanlara veriliyor.." dedi

■ Savaşman "CIA, MİT içinde dönen çürük bir dişidir. Bu dişi sökülüp atılmadıkça MİT gerçek niteliğine kavuşamaz.." biçiminde konuştu

MIT görevlisi Savaşman 17 yıl hüküm giydi

kanı Alpaslan Türkeş'in adına hiç para yatırılmadan açılan hesaplar vardı. Ve asıl önemlisi Şeker Bank'ın da ortak olduğu bazı şirketler vardı ki, bu şirketlerin büyük ortakları Gün Sazak gibi sicilli faşistlerdi.

Ömer Sunar görevden ayrılmasından hemen sonra evinde vuruldu. Sunar MHP ve MHP'lilere ilişkin kirli işlerin hemen tümünü bilmekteydi. MHP'nin finansmanı hakkında ayrıntılı bilgiye sahip olan ender kişilerden biriydi.

Sol teröristlerin üzerine atılmak istenen cinayeti kimin ya da kimlerin işlediğini polis anlamlı bir şekilde araştırırsa, kuşkusuz altından karanlık pek çok iş çıkabilir.

Ama bu arada teröristler boş mu duruyorlardı? Hayır. Tüm hafta boyunca «eylem»lerini sürdürdüler ve aralarında doğrudan bulunan ajanların güdümüyle veya dolaylı yönlendirmelerle, tekelcilerin sağ güçlerin, faşistlerin senaryosunu yazdıkları bir oyunun aktörleri oldular.

Oyunun bir yanı da Doğu'da tezgahlanıyordu. Bu konuda Savaş Yolu'nun 5. sayfasında gerekli yorum ve haberler yer almıştır.

Ve Ecevit sağa teslim oldu

BU gelişmeler, 14 Nisan'da, 6 bağımsız Bakan'ın, hükümeti uyarmalarıyla ve aslında tekellerin, sağ güçlerin Ecevit'e verdikleri bir muhtıra anlamına gelen deklerasyonlarını kamuoyuna duyurmalarıyla noktalandı. 6'lar, sıkıyönetimi yeterli bulmayan, bazı demokratik gelişmeler olabileceğinden kuşku duyan ve Türkiye demokrasi güçleri üzerine yeni baskı ve terör getirilmesini isteyen çevrelerin ortak istemlerini yansıtıyorlardı. Bu muhtıranın yorumu, Savaş Yolu'nun 4. sayfasında yer almaktadır.

İşin sonucu ise, Ecevit'in, 6'ların muhtırasındaki her noktayı kesinlikle kabul etmesi, yani tekellere, sağa bir kez daha boyun eğmesi oldu. 17 saat süren Bakanlar toplantısından çıkan bir bağımsıza, nasıl bir sonuca varıldığı sorulduğunda alınan cevap ilginçti: «Tüm noktalar kabul edildi.» Aslında «tekelcilerin, demokrasi düşmanlarının tüm istemleri kabul edildi» denmesi gerekiyordu.

Bu teslimiyetin sıkıyönetimin genişletilmesi ve gerekçesine 141-142'nin ihlalinin de dahil edilmesi anlamına geleceği daha o günden bilinmekteydi. Bu satırlar yazıldığı sıralarda, henüz sıkıyönetimin uzatılma kararı günü gelmemişti. Ancak, daha şimdiden, bazı öndeyilerde bulunmak falcılık olmayacaktı.

Böylece son günlerdeki CIA-MİT - - Emperyalizm - tekelciler güdümlü planın noktalanmasına doğru bir yeni adım atıldı.

Demokrasi güçlerini, belki güç, ama savaşımın bir an bile bırakılmaması, birlik sorununun ise yaşamsallığının kesinlikle kavranması gereken günler bekliyor.

MİT ve Savaşman olayı

EMPERYALİZMİN CIA eliyle Türkiye'de tezgahladığı provokasyon, CIA deyimiyle «destabilizasyon» operasyonunda MİT'in yeri, geçtiğimiz günlerde yeniden gündeme ve tartışmaya geldi.

Aslında çok önemli bir olay olduğu halde, kamuoyunun dikkatinden ustaca kaçırılmak istenen MİT istihbarat eski Başkan Yardımcısı Savaşman'ın davası hükme bağlandı ve Savaşman CIA ve Entellijans Servis hesabına casusluk yapmaktan 17 yıl hüküm giydi.

MİT içindeki kanatların birbirlerini yıpratma ve yeme operasyonlarının bir parçası olduğu çok önceden basına bile yansımış olan Savaşman olayının kahramanı, hüküm giydikten sonra, gazetecilere şunları söyledi:

«Bu, MİT'in mahkûmiyetidir, benim değil. Hergün, yüzlerce en gizli bilgi Amerika'ya, Almanlara veriliyor»... «CIA, MİT içinde dönen çarkın bir dişlisidir. Bu dişli sökülüp atılmadıkça MİT gerçek niteliğine kavuşamaz»

CIA, MİT, son günlerde Türkiye'de tezgahlanmak istenenler konusunda Savaşman'ın sözlerinden başka bir kanıta pek de ihtiyaç kalmıyor.

1 MAYIS 1979

yorum

1 MAYIS, tüm emek dünyası için birlik, dayanışma ve savaşım günüdür. Ve dünya emekçileri, yüzyıla yakın bir süredir, 1 Mayısları, yığınsal çıkışlarla dünyanın dört bir yanında kutluyor.

NE VAR Kİ, tarih bize, tüm 1 Mayıs'ların birbirinin aynısı olmadığını, olamayacağını gösteriyor. Bir kere, yaklaşık 90 yıl boyunca 1 Mayıs'lar yeni anlamlar kazandı, içeriği zenginleşti. İkincisi, gerek uluslararası ve gerekse ulusal düzeylerde, sınıf savaşımının keskinleştiği, sertleştiği ve devrimci savaşımın yükseldiği dönemlerde, 1 Mayıs'lar daha bir anlamlı, daha bir yığınsal oluyor, olmalıdır da.

TÜRKİYE işçi sınıfı, emekçi yığınlar, tüm ulusal demokratik güçler için 1 Mayıs 1979, bu açıdan hayati bir öneme sahiptir. Türkiye emekçileri açısından, 1 Mayıs 1979'u öteki 1 Mayıs'lardan ayıran, bu yılki 1 Mayıs'a can alıcı bir önem kazandıran pekçok haklı neden vardır.

BUNDAN 16 ay kadar önce, halkımızın savaşımı sonucunda, faşist karması MC hükümeti yıkıldı gitti. CHP ağırlıklı hükümet işbaşına geldi. CHP yöneticileri, halkımıza faşist odakların üzerine gideceğini, sürekli tırmanan faşist terörün durdurulacağını, faşist katillerden hesap sorulacağını vaadetti... İşsizliği, pahalılığı durduracağını, tüm antidemokratik yasa ve uygulamaların ortadan kaldırılacağını söyledi...

CHP AĞIRLIKLI hükümet, 16 aydır işbaşında bulunuyor. Şimdi yığınlar soruyor: CHP üst yöneticileri ve CHP ağırlıklı hükümet ne söyledi, ne yaptı? Halka neler vaadetti, buna karşılık, bu vaadettiklerinin hangisini yerine getirdi?

İŞSİZLİK durmak bir yana daha da arttı. Hayat pahalılığı, enflasyon, emekçi yığınlar için dayanılmaz bir yük oldu. Son bir yıl içinde fiyatlar, yüzde 75 oranında arttı. Bunun üstüne CHP ağırlıklı hükümet, son getirdiği zam paketi ile hayatı en az yüzde elli daha pahalılaştırdı. Emperyalist odakların, işbirlikçi tekelci burjuvazinin neden olduğu bunalımların tüm yükünü, emekçi yığınların sırtına yükledi.

HÜKÜMET, faşist odakların üstüne gitmedi, gidemedi. «Sağa da, sola da karşıyım» gibi, tutarsız sakat ve ikircikli bir politika güden CHP üst yönetiim ve CHP ağırlıklı hükümet, faşist terörün önüne geçemedi. Faşist katil çetelerin silahlı, bombalı saldırıları, ilerici ve yurtseverlerin sürekli katledilmesi önlenemedi.

CHP üst yönetimi ve CHP ağırlıklı hükümet, teslimiyetçi bir politikanın kaçınılmaz sonucu emperyalist odakların, işbirlikçi, tekelci sermayenin isteğine boyun eğerek 13 ilde sıkıyönetim ilan etti. Sıkıyönetim, uzun süreden beri sürekli ve planlı tırmandırılan faşist terörün ilk hedefi, faşist odakların ileri bir adımı oldu.

SON GÜNLERDE, gericilik güçleri, hükümet içindeki tekelci sermayenin en açık destekçileri durumundaki altı bağımsız bakanın verdiği muhtıranın Ecevit tarafından eksiksiz kabul edilişi gericilik, sermaye ve eninde sonunda faşizm karşısında, sonuçlarını önümüzdeki günlerde açıkça göreceğimiz yeni bir geri adım oldu ve Türkiye demokrasi güçleri yepyeni tehlikelerle karşıkarşıya geldiler.

İŞTE bu nedenle, 1 Mayıs 1979, geçtiğimiz 1 Mayıs'lardan ayrı bir önem, ayrı bir özellik taşıyor. Faşizmi geriletmek, faşizm tehlikesini tümden ortadan kaldırmak, antifaşist savaşımı antiemperyalist, antitekelci savaşımla aynı potada birleştirmek ve bütünleştirmek, bugün her zamankinden daha büyük önem taşıyor.

FAŞİZMİ yenmenin, emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin ekonomik ve politik egemenliğine son vermenin yolu da, ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğini gerçekleştirmekten geçiyor. İşte 1 Mayıs 1979'u, öteki 1 Mayıs'lardan ayırdeden temel özellikle de budur. 1 Mayıs, 1979 ulusal demokratik cephenin hayatta geçirilmesinin, tüm ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğinin sağlanması yolunda yeni ve ileri adımlar atılmasının platformu olmalıdır. Günün koşulları, bunu dayatıyor, bunu gerektiriyor...

1 MAYIS 1979'u, işçi sınıfının birliğini, tüm ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğini gerçekleştirmenin önemli bir adımı yapalım Bu amaçla, 1 Mayıs 1979'a yığınsal ve birlikli katılalım. Gücümüzü, dosta düşmana bir kez daha gösterelim...

HAYDİ 1 MAYIS 1979'A!

savaş yolu

6 BAĞIMSIZ BAKAN OLAYI

Tekellerin hükümeti destekleme koşulları

CHP ağırlıklı hükümette yeralan 6 bağımsız bakanın açıklamasına en çok sevinenlere dikkat ederseniz, bu deklarasyonun ne adına ve ne için verildiğini anlamakta güçlük çekmezsiniz.

Gerçekten de, 6'ların deklarasyonu duyulur duyulmaz başta Türkeş olmak üzere ardından Feyzioğlu tekellerin sözcüsü MİSK ve tüm gerici, faşist kişi ve kuruluşlar bu kimseleri kutlama yarışına girdiler... İşbirlikçi tekelci sermayenin son yıllarda dayattığı «Geniş tabanlı hükümeti» kurma işini üstlendiğini söylemekten çekinmeyen «Ulusal Damat» ise hemen **«Bundan sonra yeni hükümet formülü arama dönemi olacak»** dedi...

6'ların deklarasyonunun kamuoyuna yansıması sonucu tekelci sermayenin sözcüleri, «Hükümetin çatırdadığını», «Hükümet içinde uyumsuzluğun had safhaya vardığını» söylediler. İşbirlikçi Tekelci sermayenin sözcülüğünü üstlenmiş yayın organları, 6'ların çıkışının haklı olduğunu, Ecevit'in bu istemlere net ve açık cevap vermesi gerektiğini yazdılar. Ecevit hükümetinin tekellerin politikasına kayıtsız şartsız uymasını istediler.

Gerçekten de deklarasyonda yeralan «Bölücülük», «aşırı sol», «Derneklerin tahakkümü» ve «141 ve 142'nci maddelere karşı çıkılması» gibi konular Türkiyede egemen burjuvazinin yıllardır dilinden düşürmediği karşı propaganda malzemeleridir.

6'lar «Bölücülüğe göz yumulduğunu» söylerken, ve buna karşı önlem alınmasını isterlerken, 13 ilde varolan sıkıyönetimin **kapsamını** gerekçesini ve amacını genişletmeye yönelik bir pazarlık ve dayatmayı getiriyorlardı.

Bu isteğin gerçeğe dönüşmesi halinde, birçok ilerici ve demokratın «Kürtçülük ve Komünizm propagandası» yaptıkları gerekçesiyle sıkıyönetim mahkemelerine gönderilmeleri söz konusu olacak.

Böylelikle 6'lar, tekelci sermayeden, sağ güçlerden açık faşistlere kadar uzanan bir yelpazenin ortak kuşkusu olan demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi kuşkusunu hükümete ve CHP'ye karşı bir tehdide dönüştürüyorlar. Hem de tam ne zaman? Zamanlamaya özel olarak dikkat etmekte yarar var. Tam «Doğu'da birşeyler olduğu» yani ulusal sorun ön plana çıkarılarak Doğu'da emperyalizm güdümlü provokasyonlar ve Kürt halkı üzerine ilericiler, demokratlar üzerine yeni baskılar ve terör uygulanmasının planlandığı bir sırada. Ve tam, sıkıyönetim ve antidemokrasi koşullarına rağmen 141 ve 142. maddelerin kamu vicdanında artık dayanılmaz ve «çağdışı»lığının vurgulandığı, 141-142'nin Meclis gündemine geldiği bir sırada. Ve yine, sıkıyönetimin uzatılma kararı arifesinde... Böylece de, 6'larda sözcüsünü bulan güçler, sıkıyönetimden sonraki yeni bir karşı devrimci gerici adımı atmış oluyorlar.

6'ların deklerasyonunun özünü meydana getiren «bölücülük» ve «141-142. maddelerin kaldırılmaması» dayatmalarının amacı bu. Yoksa, aslında 6'ların safında yer alan maocu Aydınlık gazetesinin 6'ları temize çıkarmak için yazdığı gibi bu **istem,** «6'ların 141-142 konusundaki tutumlarıyla, özgürlüklerin önemini anlamadıklarından» kaynaklanmıyor. **Aksine,** 6'lar ve sözcülüğünü **yap**tıkları güçler, demokratik **öz**gürlüklerin önemini çok **iyi** kavrıyorlar.

«Bölücülük» konusun**daki** dayatmanın getireceği **sonu**cu yine Bakanlar **Kurulu** içinden İçişleri Bakanı Fehmi Güneş dile getiriyor. **Gü**neş, Doğu'da girişilecek **«kar**şı şiddetin» bölücülüğü **hız**landıracağını söyliiyor. **İçiş**leri Bakanı'nın bu **sözleri** söylemesi, 6'ların Doğu **ile** ilgili planlarını, daha **doğru**su işbirlikçi tekelci **sermaye**nin Doğu'da girişilmesini **is**tediği operasyonun boyutlarını sergiliyor.

Deklerasyonda yeralan maddelerin biri de **ekonomik** bunalımın çözümü **konusun**da ivedi dış yardım ve **kredi**lerin bulunması... Bunun **an**lamı ise çok açık 6'lar, **iş**birlikçi tekelcilerin **sözcülü**ğünü üstlenmişler ve **«IMF** gibi emperyalist finans **ku**rumlarının tüm **istemlerine** boyun eğilsin ve krediler **bir** an önce alınsın» demeye **ge**tiriyorlar.

Bugün CHP ağırlıklı **hükü**met, işçi sınıfına, **emekçi** halka ve geniş emekçi **yığın**lara yaslanma yerine **tekel**lerden güç almaya **çalışıyor. 6** bakanın çıkışı, CHP ağırlıklı hükümetin ve onun başı **Ece**vit'in tekellerden tam **güç ve** destek alabilmesi için **daha** neler yapması geerktiğini **göş**teriyor...

Tüm gürültü ve partının **an**lamı budur.

6'ları destekleyen **güçlerin** basındaki sözcülerinden **Ter**cüman gazetesi **«Ve Ecevit teslim oldu»** başlığını attı... Evet, gerçekten de Ecevit **ve** CHP'nin sağ sosyal demokrat yönetimi, tekellere **ve de**mokrasi düşmanlarına **bir** kez daha teslim olmuştu. **Bu** durum önümüzdeki **günlerde** Türkiye'deki **antidemokratik** gidiş ve faşist tırmanışı **hız**landıracaktır. Ve, **tekellerin** istemlerinin ve onlara **veri**lecek ödünlerin sonu **olma**dığını sosyal demokrasi **bir** kez daha en acı **deneyler pa**hasına görecektir.

Bireysel terörizme karşı savaş günceldir

İki aylık sıkıyönetim dönemecinin sonuna yaklaşılırken, kendilerine MLSPB, THKP-C Eylem Birliği, TİKKO vb. adlar takmış bazı gruplar, ardarda bireysel terör eylemlerine giriştiler. Karakol basma, polis-bekçi öldürme, Amerikalı subay vurma, soygunlar yapma gibi «eylemler» son günlerde yoğunlaştı.

Burjuva basını, kendilerini «solcu», «devrimci», «Marksist-Leninist» diye tanıtan grupların bu terör ve saldırı eylemlerini manşetlere çıkarıyor. Böylece genel olarak sol hareket kamuoyunda yıpratılmaya çalışılıyor, geniş halk yığınlarına «anarşist» olarak tanıtılmak isteniyor. Aynı şekilde faşist hareket, terörizmin gerçek kaynağı perdelenirken, olaylar eskiden alışılmış «sağ-sol» çatışması klişesinden bile çıkarılıp, «solun saldırısı» olarak gösteriliyor.

Söz konusu grupların «eylemleri», geniş yığınlara «sol»un kötü tanıtılmasına baskıların sol üzerinde yoğunlaşmasına, antidemokratik uygulamaların artmasına yardım ediyor. Teröristleri arama bahanesiyle arada işçi mahalleleri, ilerici dernekler basılıyor, buralarda kolluk kuvvetlerince terör estiriliyor. Büyük kentlerdeki işçi yatakları altüst ediliyor. Devrimcilerin, işçi sınıfı militanlarının savaşım olanakları kısıtlanıyor. Kısaca, bu grupların «eylemleri» sözcüğün tam anlamıyla bir provokasyon oluyor. Böylece işçi sınıfı hareketine, demokrasi güçlerine karşı genel bir saldırıya geçme amacındaki gericilik güçlerine elverişli olanaklar sağlanıyor.

Bu «eylemleri»i yapanlar, aslında **bir avuç azınlıktır.** Belli bir tabanı olan ve genellikle «sol» görüşler benimseyen bazı gençlik örgütleri bile, bu «eylemci»leri desteklememektedir. Ama «silahlı mücadele temeldir», «politikleşmiş askeri savaş» ebediyatıyla ve Mahir Çayan efsaneleriyle tabanlarını ayakta tutmaya çalışan bu gençlik örgütleri, bu yapılarıyla kendilerinin de kınadıkları terör grupları için elverişli bir adam devşirme alanı olmaktadırlar.

Açıktır ki, bu terör grupları, doğrudan yerli-yabancı gizli servislerle, silah kaçakçılığı şebekeleriyle bağlantılıdır. Tüm «eylemleri», böylesi bir yönlendirmeyi böyle bir işbirliği veya sızmayı kanıtlamaktadır. Son olarak, sıkıyönetimin uzatılma kararı öncesinde, 1 Mayıs'ın yaklaştığı, işbirlikçi tekelci burjuvazinin işçi sınıfına, sola karşı bir saldırıya hazırladığı bir dönemde, bu tür «eylemler»in yoğunlaşması bir raslantı değil, açık bir göstergedir.

Sorun, artık 12 Mart döneminde olduğu gibi, iyi niyetli, yurtsever, antiemperyalist grupların küçük burjuva maceracılığı içinde yanlış bir takım savaşım biçimleri uygulamaları, «sol» sapma içinde olmaları durumundan çıkmış, bunu çok aşmıştır. Söz konusu olan, doğrudan faşist tırmanışı örgütleyen halk düşmanlarının güdümünde, sol maskesi takmış terör örgütleridir, çeteleridir. Provokatörlerin her zaman egemen sınıflarla bağlı oldukları, bilinen bir gerçektir. İtalya'daki Kızıl Tugaylar Federal Almanya'daki RAF gibi, bunlar da, burjuvazinin baskıyı artırmayı planladığı dönemlerdeki maşalarıdır.

Halk yığınlarını devrimci fikir ve örgütlerden soğutmaya ve faşist tırmanışı hızlandırmaya yol açan böylesi «eylemler»e ardıcıl karşı çıkmak gerekiyor. Bunların ilerici hareketle işçi sınıfıyla komünizmle uzaktan yakından ilişkileri bulunmadığı, gercek nitelikleri, belgelerle ortaya konmalı, bu gruplar özellikle genelik icinde tecrit edilmelidir. Bireysel terörizme karşı olduğunu işçi sınıfı öncülüğüne, devrime, halka inandığını söyleyen herkese, bu konuda görev düşmektedir.

LİCE KÖYLÜLERİ SESLERİNİ YÜKSELTTİ

Doğu'daki provokasyon zincirinin bir halkası kırıldı

Lice'nin nüfusu 5 bin dolayındadır. 31 Mart günü, sabah saat 06.00 da toplanmaya başlayanların sayısı beş bini çoktan aştı Lice'de. Lice'nin yoksul halkı, civar köyler, Lice'ye aktı... Türk ve Kürt emekçiler mitingde, savaş alanında «Toprak, ekmek ve özgürlük için», «Ulusal baskı ve ayrımcılığa karşı savaş için» kenetlendiler. Gerici, faşist çevrelerin «bölücülük» edebiyatına karşın mitinge gelenler, «Gün, gericiliğe, ırkçılığa, şovenizme karşı savaş günüdür», «gün, Türk ve Kürt halkının birlikte faşist tehlikeye, emperyalizme karşı güçlerini birleştirme günüdür» diye haykırdılar.

Lice Köy Dayanışma Derneği, TÖB-DER, İGD ve İKD Lice şubelerinin ortak örgütlediği mitinge Derguş, Şıgan, Şaklat, Sisi, Pıçar, Zara, Fısı, Cenezur, Nenyas, Tutı, Celik, Hawrı, Ganakeh Dergam, Comelas, Bıryas, Lıcok, Pirik, Hezvay, Tılı, Hendif köylüleri katıldılar.

Mitingde, Lice Köy Dayanışma Derneği Başkanı Mehmet Karabulut, BANK-SEN 9. Bölge organizatörü Fevzi Karadeniz ve İGD Güneydoğu Temsilcisi İsfendiyar Eyüboğlu birer konuşma yaptılar.

Mehmet Karabulut konuşmasında, depremin bir kader olmadığını vurguladı. Depremden buyana 4 yıl geçmesine karşın, konut yapılmadığını yapılanların ise bölge koşullarına ve iklime uygun olmadığını anlattı. Karabulut sözlerini, «Lice köylülerinin örgütlü sesini, işçilerin sesine katmalıyız, işçi-köylü bağlaşıklığını yaratmalıyız» diyerek tamamladı.

Fevzi Karadeniz, zaman zaman kürtçe yaptığı konuşmasıyla köylülerle diyalog kurdu. Onlara kendi dilleriyle seslendi. Alan, «Faşizme Geçit Yok», «Ulusal Baskıya Son», «Ana Dilde Eğitim» belgileriyle inledi. Lice -

Miting, İsfendiyar Eyüboğlu'nun gençliğin Lice köylülerinin yanında olduğunu belirten konuşmasıyla son buldu...

Lice'de köylülerin bu yığınsal mitingi bir gerçeği bir kez daha gösterdi **«Burjuvazinin, gerici faşist güçlerin yığınların savaş alanına çıkmasından nasıl korktuklarını.**

Miting öncesinde, Lice Kaymakamı tüm köy muhtarlarına bir yazı göndererek mitinge katılımı engellemek istedi. Diyarbakır Valisine gitti. Mitingi engellemek için elinden geleni yaptı.

Tüm bunlar kaymakamın «görevi»ydi! Ama, kimileri de bu türden görevler üstlenmekte kaymakamı aratmadılar. Kürt halkının haklı savaşımını burjuvazinin ve serüvenciliğin peşine takmak isteyenler mitingi engellemek istediler. Kürt burjuvazisinin ve toprak beylerinin sözcüleri miting öncesi iki bildiri yayımladılar. Miting günü olay çıkacağını, mitingi düzenleyenlerin komünist olduklarını söylediler.

Tezgâhlanmaya çalışılan provokasyonun başını KDP (Kürdistan Demokrat Partisi) çekiyordu. Sözde Kürt halkına özgürlük getireceklerini söyleyerek bu halka ihanetten başka birşey getirmeyen, ABD emperyalizmi ile sarmaş dolaş olan emperyalizmden güç ve yardım alanlar Lice mitingini provoke etmek istediler.

KDP'cilerin tek propagandası, tek uğraşı, miting öncesinde antikomünizm yapmak TKP'ye saldırmak oldu. Bunlar kimi küçük burjuva maceracı ve polis güdümlü grupçuklarca da desteklendi.

Miting dağılmadan önce, hep bir ağızdan ant içildi. Binlerce köylü, Liceli, hep bir ağızdan haykırdı:

«Biz emekçiler,
Biz köylüler,
Faşizme, emperyalizme
ve sömürüye karşı
Bağımsız demokratik ve ileri bir Türkiye için
Bıkmadan, usanmadan, yılmadan
Sonsuza kadar mücadele edeceğimize
Emekçilik şerefimiz
Ve yurtseverlik namusumuz üzerine
And içeriz...»

Lice mitinginde köylülerin haykırışı, emperyalizmle işbirliği yapan, Kürt ağalarıyla flört eden KDP'nin yüzüne bir şamar gibi indi. Doğu'daki provokasyon zincirinin bir halkası kırıldı.

Ulusal sorun ve bölücülük

TERCÜMAN ve benzeri tekelci sermaye sözcülerinin «Doğu'da birşeyler mi oluyor» türünden haberlerini, yüksek rütbeli komutan ve yetkililerin Irak ve İran'a ilişkileri sıklaştırmaları izledi. Ardından Başbakan «bölücülük» vurgulamasını yaptı, «Doğu'da birşeyler olduğunu» açıkça söyledi. Demireller, Türkeşler, «bölücülük tesbiti yetmez, bölücülerin ellerini kırsınlar» çığlıklarını yükseltirken, bağımsız altı bakan, özünü «bölücülere karşı kesin tedbir alınsın»ın meydana getirdiği muhtıralarını kamuoyuna açıkladılar. Aslında altı bakan sermaye çevrelerinin ve sağın görüşlerinin tercümanı oluyorlar, ve sıkıyönetimin Doğu illerine yaygınlaştırılmasını, «kürtçülük» başta, 141-142'nin sıkıyönetim gerekçesine dahil edilmesini istiyorlar, böylece Kürt sorunuyla ilgili, Doğu'da tezgahlanan ve uluslararası boyutlar kazanan provokasyonun bir ayağını meydana getiriyorlardı.

Türkiye Cumhuriyetinin tarihinde, tüm büyük antidemokratik saldırıların başlangıç noktasını, egemen güçlerin baskıları, tutumları ve provokasyonlarıyla çıkmaza sürüklenmiş Kürt sorunu meydana getirmiştir. 1979 Türkiye'sinde İran ve Irak'da sürmekte olan politik değişimlerle birlikte, bir kez daha Kürt sorunu, antidemokrasinin tırmandırılış sürecinin başlangıcı haline getirilmek istenmektedir. Bunun yanında, bugün Kürt sorunu, her zamankinden daha karmaşıktır.

Egemen güçlerin «bölücülük» çığlıkları, aslında ulusal baskıyı sürdürebilmenin her zamanki gibi «miliyetçilik» maskesi altında saklanmasıdır. Bölücülük varsa, bu, Doğu'da provokasyonlar tezgâhlıyanların, emperyalizmin, CİA, sabık SAVAK aajnları ve MİT ajanlarının işbirligiyle tezgâhladığı büyük provokasyonun yaratmaya çalıştığı «Türk ve Kürt emekçilerini bölme bölücüğü»dür.

Bugün burjuvazi, Kürt halkına karşı yeni bir terör operasyonun hazırlıkları içinde. Bu operasyonun doğal sonucu herzaman demokrasi güçleri, özellikle de komünistler üzerine yeni baskıların yoğunlaşması olacaktır.

Ulusal sorunda, burjuvaziyle işçi sınıfı ve onun örgütlü politik gücü arasındaki yaklaşım farkının temeli sınıfsaldır. Burjuvazi ulusal gruplara karşı, halklara karşı herzaman baskı terör, zorla özümseme politikası izlemiştir. Bu tutumun aksine, işçi sınıfı ve onun örgütlü gücü, halkların kardeşliğini, iki kardeş halkın, Kürt ve Türk halklarının sömürüye, baskıya, emperyalizme karşı dostça, gönüllü birliğini istiyor. Bunun için savaşıyor.

Burjuvazi, emperyalizm bağlantıları içinde, Kürt halkına karşı yeni baskılar tezgâhlarken, burjuvazinin politikasını kimler destekliyor? Kürt sorunundaki politik çatışmada, burjuvazinin ve emperyalizmin bilinen poltikaları bir yana, burjuvazinin safında yer alan Kürt burjuva milliyetçiliği ile, işçi sınıfı ve onun örgütlü gücü karşı karşıya yer alıyor. Türkiye dışında kurulan ve bölgedeki çeşitli devletlerdeki, ülkelerdeki Kürtleri burjuvazinin bayrağı altında birleştirme görüşüyle hareket eden KDP şefleri, Kürt köylüsünün çıkarlarına çoktan beri ihanet ettiler, bu ihanetlerini sürdürüyorlar. Bu Barzanici grup, bölgede emperyalizmin antisovyetizmin, antikomünizmin aracı oldu. Bu niteliği yüzünden de maocularla TİKP'nin bu grupla ilişki kurması, onlara arka çıkması hiç de beklenmeyen bir gelişme değildi. Türkiye toprakları üzerinde, emperyalizmin «böl-yönet» politikasının aracı olan KDP'yi aynı politikanın diğer bir aracı olan maocular destekliyor.

Bilinen ve denenmiş bir gerçek var, bölgede cadıkazanı kaynatma hazırlıkları yoğunlaştırılmışken ve bu hazırlıklar tüm Türkiye demokratlarını kapsamak üzereyken, ulusal sorunun tek çözümü Türk ve Kürt emekçilerinin, işçi sınıfının politik öncülüğündeki birliğindedir. Bunun dışındaki çözümler, emperyalizmin ve burjavazinin ağına düşmeye, provokasyonlara yem olmaya mahkûmdur.

Hazırlanan provokasyonlar, gerçek bölücülerin «bölücülük» çığlıkları, işçi sınıfının ulusal soruna doğru ve ilkeli yaklaşımını saptıramaz, geriletemez.

Ulusal sorunun halklar yararına çözümünün tek güvencesi halkların, ulusların kendi yazgılarını kendileri belirleme temel ilkesi ışığında, Kürt halkının tüm haklarını savunan ve savunacak olan güç, Türkiye işçi sınıfı ve onun politik hareketidir.

Petkim-İş Genel Kurulu sınıf ve kitle sendikacılığının zaferiyle sonuçlandı

Genel Kurul DİSK'te yapılan ihraçların kaldırılmasını istedi

ANKARA, — DİSK'e bağlı Türkiye Petrol ve Kimya Sanayi İşçileri Sendikası Genel Kurulunda sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerini benimsemiş adaylar yönetime geldiler. Sendikanın eski genel sekreteri Mustafa Karadayı Genel Başkan olurken Antalya Şube Başkanı A. Kadir Güler Genel Başkan Vekili, İzmir Şube Sekreteri Kâmil Deriner Genel Sekreter seçildiler. Mersin Şube Başkan Vekili ve grevdeki soda işyeri baştemsilcisi Derviş Serin Kartal Şube Başkanı Eşref Okumuş ile Kartal şube delegesi Alemdar Kimya Sanayi baştemsilcisi Niyazi Kızılay ve Ankara Şube Başkanı Adil Şimşek de Genel Yürütme Kurulunun diğer üyeliklerine getirildiler.

Petkim-İş Genel Kurulu iki gün devam etti. Genel kurulda ilk gün konuklar konuştu. DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk ve DİSK Genel Sekreteri Fehmi Işıklar'ın salona girişinde susan delegeler Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler ile Genel Başkan yardımcısı Mehmet Karaca'nın girişinde ayağa kalkarak **«Faşizme Geçit Yok»**, «Yaşasın Maden-İş, Yaşasın DİSK» şeklinde slogan attılar. Baştürk'ün konuşmasından sonra Türkler söz aldı. Daha sonra konuşan Fehmi Işıklar sendikalarda tek tip tüzük uygulama çalışmalarının devam ettiğini söyledi. Maden-İş'in tüzüğünün anti-demokratik olduğunu öne sürdü. Işıklar'ın konuşmasından sonra tekrar söz alan Maden-İş Genel Başkanı Türkler Maden-İş'in tüzüğünün işçi sınıfı düşmanları tarafından istismar edildiğini söyledi. Türkler gerçekten de yönetime seçilecek işçilerin Maden-İş eğitimlerinden geçmesinin zorunlu olduğunu belirtti ve **«Işıklar da eğer bu eğitimlerden geçmiş olsaydı şimdi burada bu şekilde konuşmazdı»** dedi. Her yıl 8 bin Maden-İş üyesinin seminerlerden geçtiğini hatırlatan Türkler Maden-İş'in en küçük organında bile görev alan işçilerin işçi sınıfının bilimi ile silâhlandığını belirtti ve **«Madem bizim tüzüğümüz anti-demokratikti de, neden bundan bir süre önce başkanı bulunduğunuz sendikanız ile birlikte Maden-İş'e iltihak ettiniz»** dedi.

Genel Kurul'da söz alan işçiler delege seçilebilmek amacıyla el etek öpmek zorunda kaldıklarını söylediler. Mehmet Kılınç'ın sendikadan uzaklaştırılması ve sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerinin hakim kılınacağı yeni bir Petkim yaratılması için ellerinden geleni yapacaklarını belirttiler.

Seçimlere iki liste katıldı. Mehmet Kılınç seçimi kaybettikten sonra bir konuşma yaparak genel kurul salonunu terketti.

Böylece, sendikasına, işçi sınıfına ihanet edip, işçi sınıfı tarafından cezalandırılanlara bir yenisi daha eklenmiş oldu.

Petkim-İş Sendikasının yeni Genel Başkanı Mustafa Karadayı da yaptığı konuşmada örgüt ve ilke bütünlüğü ile sosyalizm mücadelesine omuz vermek, işçi sınıfının savaşımında tüm ilerici demokrat güçlerle omuz omuza olmak, sınıf ve kitle sendikacılığında ileriye doğru bir adım daha atabilmek için genel başkanlığa adaylığını koyduğunu hatırlattı. **«Beni onurlandırdınız. Bu onurlu mücadelede ne kadar disiplinli olduğumuzu dost da düşman da görecektir. Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini, DİSK'in birliğini, ilkelerini gözbebeğimiz gibi koruyacağız»** dedi.

Genel kurulda alınan kararlarda DİSK'te yapılan ihraçların durdurulması istendi. Genel kurul bildirisinde tüm ulusal demokrat güçlerin cephe ve eylem birliğinin zorunluluğu belirtildi. Genel kurul, DİSK'te bunalımı çözmenin tek yolunun olağanüstü genel kurul olduğunu belirtti ve DİSK'in olağanüstü genel kurula gitmesi için verilecek kararlarda yeni seçilen organlara yetki tanındı.

NEDİR BU IMF ?

Ekonomimizin göbeğinden bağlı olduğu emperyalizmin bir numaralı finans kuruluşu IMF (Uluslararası Para Fonu) Türkiye'de son bir yıldır en fazla kullanılan sözcüklerden biri oldu. IMF geldi, IMF gitti, IMF'le uzlaşıldı, IMF küstürüldü vs... Ve IMF heyeti, bugünlerde yeniden Türkiye'de...

Üzerinde çok yazıldı, çok söylendi. Ama bir kez daha yakından bakmaya çalışalım Nedir IMF? Nasıl bir kuruluştur?

APN yorumcularından **Aleksey Kornev**, **«Uluslararası Para Fonu: Eski borçlar yenilerini doğuruyor»** başlıklı yazısında, IMF'i yakından tanıtıyor. Hem de yer yer kapitalist dünyanın en çok okunan, en ciddi sayılan gazetelerinin yorumlarına dayanarak.

«Kapitalist dünyanın zengin cephaneliğinde, IMF'den daha sinsi ve daha etkili bir tahrip silahı bulamazsınız. Tüm tarih boyunca, iyilik meleği maskesi altında bunca kötülük yapan bir örgüte rastlanmamıştır.»

Bu satırlar **Guardian** gazetesinden alınmış.

«IMF, dünya mali jandarmalığı görevini yapmaktadır ve bu görev sürekli büyüyor.»

Bu satırlar da kapitalist dünyanın en büyük sözcülerinden **Financial Times** gazetesinden.

Aleksey Kornev şöyle yazıyor:

«İlk bakışta bu söylenenlerin saygıdeğer uluslararası örgüte yönelmesi garip görülebilir. Ama bu fonun yönetim kurullarına bakıldığında, söylenenlerin doğruluğu hemen anlaşılıyor. 1944 yılında Bretton Woods'da, ABD ve Amerikan dolarının güdümü altında doğan IMF bugün bile, «bir ülke, bir oy» demokratik ilkesini hiçe saymaya devam ediyor, özel bankaların statülerine göre yönetiliyor. 10'lar grubunda birleşen en zengin kapitalist devletler, fonun tüm oylarının yüzde 65'ini ellerinde tutuyorlar. Yalnız ABD, oyların yüzde 20'sine sahip. Yani tüm oyların yüzde 5'i... IMF'de bir kararın ancak oyların yüzde 85 çoğunluğuyla alınabildigi de hesaba katılırsa, Wastington'un işine gelmeyen her karar tasarısını veto etme hakkı hemen görülür. Ve gerçekten de IMF, tüm tarihinde, ABD'nin isteğine karşı hiçbir karar almamıştır.

Batı finans kapitalinin IMF önüne koyduğu en önemli hedef, gelişmekte olan ülkelerin döviz finans kaynaklarının biçimini değiştirip, sömürüsünü devam ettirebilmektir. Ve bu sömürü, son yıllarda hisedilir derecede artmıştır.

Son yıllarda kaptalist dünyayı sarsan büyük ekonomik bunalım bağımsızlıklarını kazanmaya çalışan veya genç bağımsız devletlerin omuzlarına yükletildi, onların dış ekonomik ilişkileri baltalandı. Dış borçlarını ödeyebilmek için gelişmekte olan ülkeler uluslararası finans kapitalin ve asıl IMF'nin «yardım»ına muhtaç kaldılar ve kendilerini elverişsiz koşullarla yeni dış borçlar alma zorunluluğuyla karşı karşıya buldular. Böylece, özellikle petrol ithal eden ülkelerin dış borçları 250 milyar dolara vardı. Faizler dahil, bugün bu borç 300 milyar doları aşmıştır.

Zaire örneğini ele alalım: IMF, bir zamanlar bu ülkeden krediyi esirgemedi ve ülkeyi bir borç köleliğine bağladı. Borçların ödenmesi zamanı geldiğinde, ülke yönetimine yabancı sermayeye sınırsız olanaklar tanınması şartını koştu. Bu da, bu ülkenin zengin maden ve ham madde kaynaklarının yağma edilmesi sonucunu doğurdu. Fransız gazetesi Le Monde Diplomatique, «Zaire'nin mali kölelik altına alınması yöntemi, Afrika'nın 19. yüzyıldaki marabacı-tefeci soygununu andırıyor» diye yazıyordu.

Jamaika'ya yardım teklif ederken, IMF, bu devletin hükümetinden yabancı sermayeye ek olarak ekonomiyi dürtücü başka olanaklar da sağlamasını istedi. Fonun uzmanları, ülkede, işçi ücretlerinin yüzde 15'den fazla yükseltilmemesini emrettiler. Bu sırada ülkede enflasyon oranı yüzde 30-40'tı. IMF'in başlıca görevi, genç ve bağımsızlık için çırpınan ülkelerin bağımlılığını sürdürmek. Bunun için bu türden ülkelere verilen dış borçlar ve krediler için IMF ülkenin ekonomi politikasına kendi koşullarını dayatıyor. Örneğin Türkiye'de IMF uzmanları hükümet üyeleriyle görüşmelerde, ülke ekonomisinin çıkarlarına aykırı biçimde, devlet sektörünün yatırımlarının kısıtlanmasını istediler.

Bağımsızlıklarına yeni kavuşmuş ülkelerin halklarının gerçek ihtiyaçlarına kulaklarını tıkayan IMF uzmanları, en gerici rejimleri ayakta tutabilmek için hiç bir parayı esirgemiyorlar. Örneğin Güney Afrika'daki Irkçı yönetim son iki yılda IMF fonlarından bütün diğer ülkelere göre en fazla yararlananlardan biri oldu. Şili'deki faşist cunta ile IMF ilişkileri de gözden kaçmadı. Halk Birliği hükümetine kredi vermeyi ısrarla reddeden IMF, Pinochet'e büyük yardımlar sağladı.

IMF'nin Washington'da, Eylül 1978'de toplanan yıllık danışma toplantısında gelişmekte olan ülkelerin temsilcileri, örgütün politikasını çok sert bir dille eleştirdiler. Malezya Maliye Bakanı R. Hamzah'ın belirttiği gibi, dünyada milyonlarca insanın yetersiz gıda alması veya açlık çekmesinden, zengin Batılı ülkeler kendilerine çıkar sağlamayı hesaplıyorlar.»

İşte hükümetin ve Türkiye egemen güçlerinin tüm umutlarını bağladıkları ve ara sıra **«dargınlık rolü»** yapıp aslında bir türlü vazgeçemedikleri IMF böyle bir örgüt. Dünyada bu nitelikleri, bu yüzüyle tanınıyor. Ve işte Türkiye, yıllardır bu örgütün kollarına atılmış, emperyalizme bağımlılığı IMF'le perçinlenmiş.

Nazım'ın Lübnanlı yoldaşı 1 Mayıs 1934'ü anlatıyor

SAVAŞ YOLU NAZIM HİKMET'İN FİLİSTİNLİ YOLDAŞI, LÜBNAN KOMÜNİST PARTİSİ KURUCULARINDAN VE BU PARTİNİN KOMİNTERN'DEKİ TEMSİLCİLİĞİNE GETİRİLMİŞ MAHMUT EL ATRAŞ İLE BİR SÖYLEŞİ YAPTI. ATRAŞ, BU SÖYLEŞİDE TÜRKİYE'DE 1 MAYIS 1934'Ü ANLATTI

Bembeyaz saçları, bembeyaz bıyıkları içi gülen pırıl pırıl gözleriyle Mahmut El Atraş karşımızda. Kendisini bize bizzat kendisi tanıştırdıktan sonra, Türkçe konuşmaya başladı:

«Kızıl ocak kış içinde yanmalı
Serbest insan serbest kalmak isterse,
Hayat için yorulmalı bir kimse,
Tembellikle hayat olur cefalı

— Ya işte böyle şaşırdın değil mi? Ben Nazım Hikmet'in arkadaşı, Lübnanlı yoldaşı, iyi Türkçe bilirim. Uzun yıllar konuşmadım, ama görüyorsun, unutmamışım.

Nazım Hikmet'le 1927'de Moskova'da beraberdik. O sıralarda o, Sovyet melodilerine uygun olarak şiir yazıyordu. Her yazdığı şiiri bana mutlaka okurdu. O sıralarda benimle birlikte Moskova'da okuyan pek çok Lübnanlı işçi vardı. Bugün Lübnan'da Nazım'ın şiiri çok sevilir. Tutukevinde yazdıkları, hayata, mücadeleye dair şiirleri bizim yoldaşların dilinden düşmüyor.

Sözlerime Nazım ile başlamamın bir sebebi var tabii. Şimdi onu da anlayacaksın. Ama devam etmeden önce bildireyim. Nazım, 1928-29'larda ülkesine döndü. Biz de onu çok aradık. En değerli dostlarımdandı.

Şimdi sana esas anlatmak istediğim konuya geleceğim. Türkiye'de 1 Mayıs 1978'de işçiler, gençler, kadınlar «TKP'ye Özgürlük!» diye haykırmışlar. Nazım, bu günleri görseydi, kim bilir ne kadar mutlu olurdu. Her 1 Mayıs bizim için büyük bir heyecandır. Gönül, savaş azmiyle pırpır ederken, bilekler, ayaklar, kafalar yanıp tutuşur.

1933'deydi. Lübnan'da büyük bir matbaa grevi patlak vermişti. Üzerinize afiyet, ben de o grevin liderleri arasındaydım. Çok çatışmalar geçti. Ama sonunda, grev, muvaffakiyetle bitti. Daha sonra da Lübnan'da önemli politik vakıaları çözümledik. Moskova'ya gidip oradaki yoldaşlara bilgi vermek, yeni savaş hattını çizmek gerekiyordu. Ben ve yoldaşım Mustafa El Ariz (Lübnan KP kurucularındandır) bu işle görevlendirildik. Yola çıktık.

Tabii yolculuk, şimdiki gibi dümdüz bir uçak seferi değildi. Türkiye üzerinden geçecektik. 1 Mayıs 1934'de Moskova'da olmak istiyorduk Kızıl Meydan'da 1 Mayıs bir başkadır. Ama engeller çıktı; biz de 1 Mayıs 1934'de İstanbuldaydık.

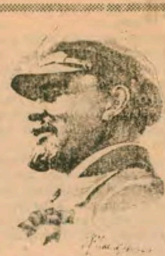
Yoldaşım Ariz ve ben, Sultanahmet'de bir otelde kalıyorduk. Hava da güzeldi. İki matbaa işçisi olarak biz de 1 Mayıs'ı kendi aramızda kutlamaya karar verdik ve Ayasofya civarında ağaçlar altında dolanmaya, marşlar mırıldanmaya başladık. Sultanahmet meydanına geldik.

Derken kamyonlar geçmeye başladı. İçleri, üstü başı hiç de düzgün olmayan, ama traşlı, eskimiş de olsa kravatlı, adamlarla doluydu. Adamların ellerinde yeşil dallar, bahar çiçekleri ve kırmızı karanfiller vardı. Yaşlılık işte, şu anda kaç kamyon geçti hatırlayamıyorum. Derken kamyonların biri biraz ötede durdu. Şöför indi, lastikleri kontrol etmeye başladı. O sırada içeridekilerden birkaçı yere atladı. Ben, yarım yamalak Türkçemle merakımı gidermek için yaklaştım, sordum:

— Arkadaş, kaç kamyon geçti. Hepsinin içinde sizin gibiler vardı. Nereye böyle? Bu yeşillikler, çiçek dalları da nesi?

Yere atlayanlar büyük bir çeviklikle kamyona tırmandılar. Şöför de bindi, kamyon hareket etti. Arkdaki genç bana seslendi:

— Bugün 1 Mayıs, amele bayramı. Öğren de konuş.»

Lenin 109 yaşında

«Leninizm, yüce Lenin'in yapıtları, bizim için gericiliğe, burjuvaziye, onların ajanlarına, bozgunculara karşı savaşta, ileri demokratik bir düzen için, ulusal bağımsızlık, barış ve sosyalizm için savaşta hiç tükenmez, bitevive esinleyici en güçlü bir kaynaktır. Bu, elimizde en güçlü bir silahtır.» (TKP Konferansı)

Lenin'in 109. doğum yıldönümünde işçi sınıfı Lenin'i, O'nun öğretisini ve yapıtlarını böyle değerlendiriyor. Dünya Komünist hareketi, başarıları - nın güvencesi olarak Lenin'in çizdiği yolda yürümeyi görüyor.

İşçi sınıfı hareketinin kesintisiz artan gücü, Marksizm-Leninizmin etkinlik ve saygınlık alanını da genişletiyor. Bu arada işçi sınıfına ters, çeşitli oportünist akımlar da, geniş emekçi yığınlar arasında yandaş ve saygınlık toplayabilmek için Lenin'e ve Leninizme sahip çıkar görünmek zorunda kalıyorlar.

Demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesi savaşımına, işçi sınıfının hegemonyasına, bağlaşıklık politikasına, ulusal sorunun çözümüne, yeni tip parti teorisine ve daha nice temel soruna çağımızın gerektirdiği yeni açılımlar getiren Lenin'e sahip çıkmak için kuşkusuz Leninizmin gereklerini yerine getirmek zorunludur.

Çağımızın Marksizmi olan Leninizmin ilkeleri, bü yük savaşlardan alnının akıyla çıkmış, yaşam gücü kanıtlanmıştır. Bu ilkeler hiçbir tartışmayı gerektirmeyecek kadar net ve açıktır. Bu ilkeleri yasatmak için burjuvaziye karşı olduğu kadar, Leninizmin ardına sığınarak, onu savunur görünerek, işçi sınıfı hareketine çelme takmaya çalışanlara karşı da ardıcıl savaşım vermek zorunludur. Bu, Leniniz - me bağlılığın gereğidir.

Çocuklarımız ve ulusal egemenliğimiz

23 Nisan, yani ilk Meclis'in kuruluş günü, ülkemizde 58 yıldır Ulusal Egemenlik ve Çocuk bayramı olarak kutlanıyor. Her yıl 23 Nisanı kutlarken, daha doğrusu milyonlarca çocuk 23 Nisan'ı kutlayamazken, ulusal egemenliğimizden birşeyler yitirdiğimizi ve çocuklarımızın karşısına yüzümüzün kara olduğunu içimizde duyuyoruz.

Bu yıl, dünya çocuk yılı. Dünya çocuk yılında 23 Nisan daha farklı bir anlam kazanıyor. Dünyanın dört bir yanında, yarının sahipleri çocukların daha iyi yetişmesi, daha mutlu günler görmeleri için neler yapılması gerektiği düşünülür, planlanır, uygulanırken, Türkiye'de, çocuklarımız, milyonlarca işçi ve emekçi çocuğu, o mutlu azınlık çocuklarının dışında kalanların tümü büyük yokluk, yoksulluk olanaksızlıklar içindedirler.

14 yaşından küçük nüfus Türkiye'de 16 milyon olarak sayılmış. Bunlardan sadece 2,5 milyonu ilk okula, 1 milyon 260 bini orta okula devam etme olanağı buluyor Bugün Türkiye'de sadece ilkokullardaki öğretmen açığı 12 bin. Okulsuz köy oranı ise, binası olup çalışmayanlarla birlikte yüzde 50'nin üzerinde. Sütün kilosu 20 ile 30 lira arasında değişiyor. Bu yumurta 4 liraya kadar çıktı. Et, artık unutulan bir besi maddesi. Yani çocuklarımız düpedüz aç.

Yasalar çocukların çalıştırılmasını ve sömürüsünü sözde yasaklıyor. Ama 12 - 14 yaşları arasındaki 3 milyon çocuktan 1 milyon 182 bini en ağır ve sağlığa aykırı koşullar altında çalıştırılıyor.

Evet, işte 23 Nisan'ın ulusal egemenlik ve çocuk Bayramı ilan edilmesinden 58 yıl sonra, bağımlı kapitalist düzenin, o düzenin uygulayıcı ve bekçilerinin çocuklarımıza layık gördükleri durum.

Ya ulusal egemenliğimiz? 23 Nisan'ın ulusal egemenlik ve çocuk Bayramı ilan edilmesinden 58 yıl sonra, ulusal egemenlik, bağımsızlık yolunda nerede kaçıncı kilometredeyiz?

Bugün yarım milyonluk ordumuz, NATO gibi, emperyalist, saldırgan bir blokun emrine verilmiştir. Ülkemizin 30 milyon metre kare toprağı yabancı üslere, tesislere ayrılmıştır. Bugün paramızın değerinden ekonominin izlemesi gereken yola kadar, tüm ekonomik hayatımız emperyalist ülke ve kuruluşlarca belirlenmeketdir. Bugün kurtuluş umudu bile, egemen güçlerce IMF'e ve benzeri emperyalist kuruluşların iki dudakları arasındaki söze bağlanmıştır. Bugün Türkiye'de politik alana, egemenliğe damgasını basan, bir avuç tekelci-işbirlikçi sermayedardır. CIA ve onun iç uzantılarıdır. Ulusal egemenlik, 58 yıl sonra dönmüş dolaşmış emperyalizm ve tekeller egemenliği olmuştur.

İşte 23 Nisan 1979'u bu koşullar altında kutluyoruz. O gün atılacak nutuklar sadece ve sadece yaldızlı sözler ve yığınları kandırmaya yönelik yalanlar olmaya mahkümdur.

Çocuklarımız, ancak ileri demokratik devriminin işçi sınıfı hegemonyasındaki iktidarında gerçekten mutlu olacaklar, ulusal egemenliğimiz, ancak o zaman kazanılacaktır. Ve Türkiye emekçi sınıfları, onların çocukları, ancak o gün bayram yapacaklardır.

MAÇOYA'YA 4 BİN 653 YAPIT KATILDI

Türkiye Maden-İş Sendikası tarafından 1979 Uluslararası Çocuk Yılı nedeniyle düzenlenen ve MAÇOYA adı verilen yarışmaya emekçi çocukları tarafından hazırlanan 4 bin 653 yapıt katıldı.

21 Nisan günü İstanbul Spor ve Sergi Sarayı'nda düzenlenen «Maden-İş Çocuk Şöleninde ödül kazanan 54 çocuğa hediyeleri verildi. yarışmanın ödül dağıtma törenine Birleşmiş Milletler Örgütü Uluslararası Çocuk Yılı Sekreteryası da çağrıldı...

YAŞASIN 1 MAYIS

1 Mayıs, sınıfım geleneği parças

«BİR yanım var ki, öldüremezsiniz...»

1 Mayıs geleneğinin başlangıcı olan 1886 Chicago işçi direnişinin ölüme mahkûm edilen liderlerinden biri böyle diyordu. İşte onun ve tüm işçi sınıfının öldürülmez yanıdır, yüz yılı aşkın süredir, dünyanın dört bir yanında, 1 Mayıslarda yeniden dirilen ve alanları dolduran.

Parsons, Spies, Engel, Fischer; 8 saatlik işgünü savaşımını noktalayan Chicago direnişi burjuvazinin korkunç bir provakasyonuyla kana bulandıktan sonra, o provokasyonun hazırlayıcıları tarafından, 1887'de asıldılar. Son sözleri şunlardı:

«Öyle bir zaman gelecek ki, bizim suskunluğumuz sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü olacak.»

Onların o günkü suskunluğunun gücü gerçekten de bugün dünyanın dört bir yanında duyuluyor. İşçi sınıfının birlik, savaşım, dayanışma günü 1 Mayıslarda, bu ses daha bir güçlü, burjuvazi için daha bir ürkütücü yükseliyor. Dünyanın, sömürünün ve zulmün sona erdiği bir bölümünde bir zafer türküsü olurken, özgürlük, bağımsızlık, sosyalizm savaşımının sürdüğü bölümünde bir savaş türküsüne dönüşüyor.

1 Mayıs geleneği, ilk kez ikinci Enternasyonal'in Birinci kongresinde, 8 saatlik işgünü savaşımını yükseltmek kararıyla girdi dünya işçi sınıfının hayatına. 1890 yılının 1 Mayısında, işçi hareketinin yükseldiği ülkelerde öylesine büyük gösteriler yapıldı ki, 1891 yılında Enternasyonalin ikinci Kongresinde 1 Mayıs'ın, işçi sınıfının sömürüye karşı bir gösteri günü olarak kutlanması kararı alındı.

1 MAYIS 1978'DEN...

1 MAYIS GELENEĞİMİZ

TÜRKİYE işçi sınıfı, Amerika'da ipe çekilenlerin suskunluğunun güçlü sesini duymakta gecikmedi. Osmanlı İmparatorluğu döneminde, kapitalizmin daha gelişkin, işçi sınıfının da nicel ve nitel bakımdan daha güçlü olduğu Rumeli kesiminde, Selanik, Üsküp, gibi kentlerde, 1 Mayıs'ın 1906'lardan itibaren kutlandığı biliniyor. Bu kutlamalara 1911'de, çeşitli uluslardan işçilerle birlikte Türk işçiler de katılmıştı.

1919 - 1920'ler doğuş halindeki Türkiye proletaryasının ekonomik ve siyasal örgütlenmeye ilk sınıfsal adımlarını attığı yıllardır.

1921'de 1 Mayıs İstanbul'da işgal altında kutlandı. Binlerce işçi mavi tulumları ve kırmızı kravatlarıyla Saraçhanebaşında toplandılar. Yürüyüş Hürriyeti Ebediye tepesine kadar sürdü. İstanbul ve Anadolu İstasyonlarının duvarlarına «Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz» yazıları yazıldı.

1922 yılında, emperyalist işgal altındaki Türkiye'de, 1 Mayıs sadece İstanbul ve Ankara'da değil, çeşitli Anadolu kentlerinde, bu arada Mersin limanında da kutlandı. İstanbul'da, yürüyüş boyunca Enternasyonal söylendi. Çeşitli bölgelerde, halk, emperyalist işgalcilere karşı direnişe çağrıldı.

1923 1 Mayıs'ında, Kurtuluş Savaşına ağırlığını koyan ve iktidara doğru yürüyen burjuvazi dişlerini göstermekte gecikmedi. Daha Nisan ayında, gazetelerde «memlekette ihtilal çıkartmak isteyen bazı komünistlerin yakalandığı» haberleri çıkmaya başladı. 1 Mayıs bildirilerini dağıtmak isteyenler tutuklandı. Bir terör havası estirildi.

1924 yılında burjuvazi baskıyı daha da artırdı. Özellikle İstanbul'da, 1 Mayıs'ın kutlanmasına engel olunmak istendi. Amele Birliği Merkezinde yapılacak törene izin verilmedi. Enternasyonal'in çalınması ve söylenmesi yasaklandı. Aydınlık dergisi ve ilerici bazı dergi ve gazeteler basıldı, yayınlar toplatıldı. Yine de 1924 1 Mayıs'ı bu ağır koşullara rağmen İstanbul ve Ankara'da kutlandı.

1925 yılına gelindiğinde, burjuvazi artık 1 Mayıs geleneğini silmeye kararlıydı. En büyük tevkifatlardan biri 1925 1 Mayıs'ı öncesinde gerçekleştirildi. 1 Mayıs broşürü toplatıldı. Buna rağmen 1 Mayıs, 1925 yılında da oldukça kitlesel ve örgütlü biçimde kutlandı. Bunun üzerine, burjuvazi, 27 Mayıs 1925'de 1 Mayıs'ı resmi tatil günü kabul etti; ama işçi sınıfının bu şanlı geleneğini unutturmak için 1 Mayıs'ı «Bahar ve Çiçek Bayramı» ilan etti.

Yığınsal gösteriler, görkemli yürüyüşler uzun bir süre, tam 51 yıl, yani yarım yüzyıldan fazla kesintiye uğradı. Ama 1 Mayıs geleneği sürdü. Kimi zaman küçük işçi kümelerinin, en umulmadık yerden birden yürüyüşe geçmeleri ve işçi marşları söylemeleriyle; kimi zaman kalabalık grupların kır gezilerine gidip, oralarda boğulmuş seslerini en yüksek biçimde çıkartmaları, türkülerini, marşlarını, sloganlarını oralarda bağırmalarıyla; kimi zaman bir meydanda ellerinde çiçekler, bir kaç kamyondan boşalıveren kadınlı erkekli emekçilerin, birbirlerinin kulaklarıı «Sus, 1 Mayıs» diye fısıldamalarıyla, kimi zaman gizli toplantılarla ve her zaman burjuvazinin, 1 Mayıs korkusu içinde, her 1 Mayıs'tan önce belli kişileri evlerinden toplayıp birkaç gün karakollarda tutmasıyla, 1 Mayıs geleneği sürdü gitti.

1976'DA PATLAYAN BİR ŞEY

TÜRKİYE işçi sınıfının gelişip güçlendiği 1970'ler sonrasında, 1 Mayıs geleneğinin de yeni bir patlamayla açılıp, serpilmesi, yığınsallaşması doğaldı. Ancak işçi sınıfının örgütlü gücünün, politik hareketinin işçi sınıfının ekonomik hareketiyle buluşması, kucaklaşması gerekiyordu bu yığınsal patlama için. 1971 - 1973 faşist dönemi ekonomik ve politik yönlerden sınıf çelişkilerini keskinleştirmiş, sınıf savaşımını sertleştirmişti. 1971 döneminden galip çıkan demokrasi güçleri savaşımlarının işçi sınıfının savaşımıyla birleşmesi, onun öncülüğünü izlemesi zorunluluğunun bilincine varıyorlardı. İşçi sınıfının yarım yüzyıldan yaşlı politik hareketi, 1973'den sonra yeni bir ivme kazanmış, nesnel ve öznel koşulların olgunlaşmasıyla yeni bir güçlenme ve yığınsallaşma dönemine girmişti.

1 Mayıs 1976, 51 yıllık bir baskıdan sonra, işçi emekçi, aydın yığınlarının gerçek bir demokratik patlamasına tanık oldu. 1 Mayıs 1976, Türkiye işçi sınıfı ve Türkiye demokrasi tarihinde gerçek bir dönüm noktası oldu. İşçi sınıfı, 1 Mayıs 1976'da, 1 Mayıs birlik, savaşım, dayanışma gününü kutlama hakkını, burjuvaziden, egemen güçlerden, söke söke

1 Mayıs 1976, gerçekten de büyük bir kazanım demokratik bir kazanım, siyasal bir kazanımdı. İşçi sınıfının savaşımında, burjuvaziye çok önemli bir geri adım attırılmıştı. Hem de gerici-faşist MC döneminin en azgın günlerinde...

Neydi 1 Mayıs 1976'yı böylesine yığınsal, coşkulu, önemli ve güçlü kılan?

Türkiye işçi sınıfının ve Türkiye demokrasi güçlerinin, gücünü, kararlılığını örgütlülüğünü dosta düşmana kanıtlamasıydı. Türkiye işçi sınıfının politik hareketinin, 56 yıllık geleneğin öncülüğünün somutlanmasıydı.

İŞÇİ SINIFININ GÜCÜ BURJUVAZİNİN ÜCÜ

1 Mayıs 1976'da alandan ayrılınırken tek slogan **«Haydi 1 Mayıs 1977'ye»** idi. Ve bütün bir yıl, 1 Mayıs 1977 hazırlandı. Ama sadece işçi sınıfı değil, sadece emekçiler, aydınlar, Türkiye'nin demokrasi güçleri değil, burjuvazi de hazırlanıyordu 1 Mayıs 1977'ye.

1976 1 Mayıs'ının bilançosu, işçi sınıfı açısından ileri bir adım, 51 yıllık bir yasağın hem de yüzbinler tarafından sona erdirilmesi, 1 Mayıs işçi gününü kutlama hakkının fiilen tanınması, sınıf ve kitle sendikacılığının, 1 Mayıs'ı gerçekleştirmiş olan DİSK'te somutlanan bir biçimde uzlaşmacı sendikacılığı geriletmesi, DİSK'in güç kazanması, Türkiye işçi sınıfının 55 yıllık politik hareketinin işçi sınıfı hareketine damgasını vurması, çok önemli bir demokratik kazanım elde edilmesiydi.

Burjuvazi açısındansa, aynı bilanço son derece karanlıktı. Bir yasak kırılmış, o yasağın kırılması yeni yeni yasakların kırılmasına, aşılmasına yol açmıştı. Yüzbinler ve o gün Taksim meydanında bulunmayanlar, 1 Mayıs'ı, dolaylı biçimde izlemiş, duymuş olan milyonlar bilinçlenme yolunda bir ileri adım daha atmışlar, burjuvazinin baskılarına karşı biraz daha bilenmişlerdi. DİSK ve Türkiye işçi sınıfının örgütlü politik öncüsü güçlenmiş büyük bir deneyden güçlü ve galip çıkmış, TKP artık dostun düşmanın gözünde, 141 ve 142'lerin perdeleyemediği bir «olgu» haline gelmişti.

1 Mayıs 1977'ye DİSK ve tüm DİSK sendikaları, 1976'nın ders ve deneylerinden de yararlanarak, adeta mükemmel denilebilecek biçimde hazırlandı. Bu hazırlık aylarca önceden başladı 1976 1 Mayıs'ının görkemi ve güvenlik dolu havası, çekingenlikleri, kuşkuları yıkmıştı. O yılki 1 Mayıs'ın çok daha kalabalık olacağı biliniyordu. Sendikalar, örgütler, demokrasi güçleri, 1977 1 Mayıs'ına adeta bir yarışma havası içinde hazırlanıyorlardı. İşçi sınıfına en yaraşır, en güçlü en görkemli olma yarışmasıydı bu. Sadece 20 bin DİSK görevlisi gösterinin güvenliğini sağlayacaktı. İstanbul dışından gelecek-

S !..

işçi

ZIN

nin ayrılmaz

dır

1 MAYIS 1977'DEN...

1 MAYIS 1977'Yİ UNUTMADIK HESABINI SORACAĞIZ!

ler, son gün yollarda baskı yapılmasından korktukları, alana yetişememekten çekindikleri için günlerce öncesinden akın ediyorlardı. 1 Mayıs 76 bir patlamaydı, bir coşkuydu; 1 Mayıs 77'nin, geleneği oturtacak, işçi sınıfının disiplinini cozkuya egemen kılacak, görkemi ve düzeniyle örnek olacak bir eylem olmasıydı amaç. Böylece, bir kazanım, bir daha kolay geri alınamayacak biçimde kazınmış olacaktı işçi sınıfı tarihine.

Birinci MC son aylarını yaşıyordu. Türkiye seçimlere hazırlanıyordu. Demokrasi güçlerinin, 1977 Haziran seçimleri için, ortak denilebilecek ölçüdeki yaygın taktiği, MC'nin düşürülmesi, demokrasinin sınırlarının genişletilmesi için, oyaların dağılmadan bölünmeden demokrasiden yana siyasal güçler için kullanılmasıydı. Bu bakımdan, 1 Mayıs 1977 aynı zamanda gerici-faşist MC'ye karşı da bir protesto gösterişi, yığınların «dur» demesi anlamını taşıyordu. CHP'nin seçim mitingleri, çoğu bölgede, demokrasi güçlerinin MC'ye karşı birleştikleri bir gösteri görünümü kazanıyor. MC'ciler ve ardlarındaki yerli-yabancı güçler, bu türden yığınsal gösterilerin önünü tıkamak, yığınları miting meydanlarından uzaklaştırmak istiyorlardı.

Nisan ayının son günlerinde, Hergün'ünden Tercüman'ına kadar gerici faşist-işbirlikçi güçlerin tüm borazanları, hep bir ağızdan 1 Mayıs'ta kan akacağını, olaylar çıkacağını yaymaya başladılar. Bir bildikleri mi vardı? Öte yandan, burjuvazinin dünyanın heryerinde gönüllü ajanlığını, ajan provokatörlüğünü yapan maocu, maceracı grupçuklar da, 1 Mayıs'tan önceki günlerde işçi sınıfının bu büyük gününü sabote etme, «revizyonizmle savaş» adı altında burjuvaziyle birlikte saf tutma niyetlerini belirtmeye başladılar.

1 Mayıs 1977, Beşiktaş ve Saraçhane'de, böyle bir ortamda toplanan yüzbinlerin katılımıyla başladı. Daha sabahın erken saatlerinde, 1 Mayıs 1976'dakini çok aşan, yarım milyonu bulan bir kalabalık Taksim'e doğru yürüyüşe hazırlanıyordu. Her şey son derece düzenli son derece disiplinli, örgütlüydü. Tekelci burjuvazinin sözcüleri bile, sonradan bunu itiraf etmek ve bu düzenin, bu disiplinin kendilerini şaşırttığını söylemek zorunda kaldılar. Taksim alanına doğru yürüyüş iki koldan saat 14'de başlayacaktı. Sabahın saat 9'undan saat 14'e kadar gerçek bir bayramdı İstanbul'un yaşadığı. Caddelerin bayrak bayrak, kızıl karanfil karanfil dalgalandığı kadın, çoluk, çocuğun işçilerle kolkola kaynaştığı. Türkiye işçi sınıfının tüm özlemlerinin ve istemlerinin en görkemli pankartlarda ve yüzbinlerin sesinde yankılandığı bir bayram. Saat 14'de başlayan yürüyüş kolları, Taksim alanının tümünü saat 17'ye doğru doldurduğunda, henüz bir o kadar insan alana girememişti. Kısaca İstanbul İstanbul olalı böylesine bir gün böylesine bir gösteri, böylesine bir coşku görmemişti.

1 MAYIS 1976'DAN...

Bugün artık CİA-kontrgerilla planı olduğu herkesçe bilinen provakasyon, saat 19.00'da, gösteri büyük ve bir inanılmaz bir başarıyla bitip dağılma saati geldiği zaman başladı. Önce kürsünün tam karşısında İntercontinental otelinin üzerinden ve aynı anda Sular İdaresi'nin üstünden, maocuların alana girdikleri noktadan yüzbinlerin üzerine açılan ateş. Sonra bir dalgalanma, bir anababa günü, dört biryandan yağan kurşunlar, panzerler, meydanın kana bulanması, yüzlerce yaralı ve 34 ölü... Burjuvazinin, onun en gerici, faşist kanadının ve gizli servislerinin öcü.

1977 1 Mayıs'ı katliamı, Türkiye tarihinde, işçi sınıfımız tarihinde, burjuvazinin tuzaklarının, provokasyonlarının en kanlı, en büyüklerinden biri oldu. Amaç ortadaydı: 1976'da atılmış ileri adımı ve demokratik kazanımı geri almak; yığınları yıldırmak; yaklaşan 1977 seçimlerinde demokrasi güçlerinin MC'ye karşı zaferini engellemek; 1 Mayıs 1977'ye birlik içinde katılmış olan CHP'de komünistlere kadar giden ilerici güçle arasına kama sokmak; DİSK ve onun ardında Türkiye işçi sınıfının politik gücünü, örgütlü hareketini yıpratmak, yalıtlamak; terör yaratmak yaratılan bulanık ve korku dolu havadan yararlanarak Türkiye demokrasi güçleri, sosyalistler, komünistler, hatta CHP üzerinde yeni baskılar yoğunlaştırmak...

O günlerin ardından, provokatörlerin, katillerin değil, DİSK görevlilerinin, ilericilerin, demokratların tutuklanması sürdürülürken, o günlerin muhalefet lideri Ecevit, 1 Mayıs katliamını yapanların bulunup çıkarılmasını istiyor, kendilerinin bunlardan hesap soracaklarını vaadediyordu.

Ve o gün bugün, Türkiye işçi sınıfının, bir gün mutlaka gerçekleştireceği en gür ve kararlı istemlerinden biri, 1 MAYIS 1977 KATLİAMININ SUÇLULARININ BULUNMASI VE CEZALANDIRILMASI'dır. Türkiye işçi sınıfı bunu, birgün kendi elleriyle yapacak, hesabını kendisi soracaktır.

GERİLEME YOK : 1 MAYIS 1978

1 Mayıs 1977 kanlı katliamının hemen ertesi günü, bilinçli işçi sınıfı, Türkiye demokrasi güçleri «Haydi 1 Mayıs 1978'e» diye haykırıyordu. Kimileri, işçi sınıfına inanmayanlar, işçi sınıfının örgütlü gücüne düşmanlıklarından, TKP düşmanlığından gözleri görmez olanlar, burjuvazinin provokasyonuyla sinip, burjuvazinin paralı katil ve gönüllü ajanlarının maocuların suçlarını DİSK'e yüklemeye çalışırlarken, işçi sınıfı ve onun örgütlü gücü, gerçekten de 1 Mayıs 1978'e hazırlanıyordu. Çünkü onlar, geri çekilmenin, ikircikli tutumun gerici-faşist güçlere alanı açmak demek olduğunu biliyorlardı. 1 Mayıs 1978'i en şanlı biçimde kutlamamanın 77 provokasyonunun tertipçilerinin amaçlarına ulaşmaları, onların oyununa düşmek anlamına geleceğini biliyorlardı.

1 Mayıs 1978'i, yine DİSK, ama bu defa Baştürk'ün başkanlığında, yönetimi değişmiş olan DİSK örgütlendi. Türkiye işçi sınıfı ve demokrasi güçlerinin gelişmesi karşısında, hiçbir yönetimin 1 Mayıs'ı kutlamamaya veya yeterince görkemli olması için çalışmamaya gücü yetmezdi. DİSK tabanı buna izin vermezdi.

1978 1 Mayıs'ı gerçekten de olaysız ve disiplinli geçti. Demokratik istemler açısından, 1 Mayıs 1978 gerçekten de çok ileri bir adım oldu. Yürüyüş kolları alana girdigten sonra açılan yüzlerce pankartta, Türkiye'dek ilk kez «Türkiye Komünist Partisine özgürlük» istemi okundu ve aynı anda bu belgi yüzbinlerin ağzından tekrarlandı. Ertesi gün, gazetelerde tek konu, bu demokratik istemdi. **1 Mayıs 1978'e Türkiye işçi sınıfının örgütlü gücü ve savaşımı damgasını vurmuştu.**

1 Mayıs 1978'in, 1 Mayıslar geleneğindeki yeri işçi sınıfımızın, 34 ölüye, kana, teröre rağmen, kazanımlarını bırakmayacağını göstermesinde, bilinç düzeyinin DİSK yönetimlerini ve tabanını kaybetmek istemeyen tüm sendikacıları işçi sınıfının kazanımlarına gerilemeksizin sahip çıkmaya zorlamasında ve TKP'nin legalleşme yolundaki savaşımının, yani Türkiye demokrasi güçlerinin demokrasi savaşımının, bu oranda gün yüzü görmesi ve güçlenmesindedir.

1 Mayıs 1979, burjuvazinin işçi sınıfını, Türkiye demokrasi güçlerini bölmek, dağıtmak, güçten düşürmek için en fazla uğraştığı bir dönemde, sıkı yönetim altında ve oldukça karanlık gelişmeler ortasında, faşist terörün azgın bir döneminde kutlanıyor. İşçi sınıfımız 1 Mayıs geleneğine, 1 Mayıs kazanımına bir kez daha, tüm baskılara, tüm bölücü ve uzlaşmacı tuzaklara, tüm ajanlara rağmen sahip çıkıyor.

Ve 1 Mayıs şehitlerini hiç unutmadan, 1977 1 Mayıs akşamı haykırdığı acılı ama kararlı ve güven dolu sesle haykırıyor yine: **1 Mayıs 1977 katliamının hesabı sorulacak. Haydi 1 Mayıs 1980'e!**

İnsaniyet mi? Emperyalizm mi?

AFRİKA'nın Güneyinde ırkçı Botha rejimi - nin zindanlarında 22 yaşında bir delikanlı idam edildi. Salamon Mahlangu'nun bütün suçu, halkı için özgürlük istemek, ulusal bağımsızlık için savaşmak, çok uluslu tekellerin Güney Afrika'daki tahakkümlerine son vermek için çalışmak ve siyah derili olmaktı. Ve Mahlangu, Steve Biko gibi, gözü dönmüş ırkçı canilerin elinde can veren kim bilir kaç bininci yurtsever oldu.

Mahlangu'nun idamı öncesinde ve sonrasında Afrika'nın Güneyindeki ırkçı rejimler, masum insanlara yönelttikleri saldırıları yoğunlaştırdılar. Angola topraklarına napalm bombalarıyla saldırdılar. Mozambik'deki mülteci kamplarında yaşam savaşı veren Zimbabveli yurtseverlerin yavrularını analarını, babalarını hunharca katlettiler.

Aynı günlerde Mahlangunun idamını kınamak için toplantılar düzenlenen Filistin kampları, Ortadoğu'ya barış getirdiği ileri sürülen Begin'in askerleri tarafından bombalanıyor, yine sayısız Filistinli bağımsız bir yurt istedikleri için, insanca yaşamak istedikleri için can veriyordu.

Vietnam'da Mahlangu'nun ölüm haberi nin gazetelerde manşet haber olduğu günlerde, yine aynı gazetelerde maocu Pekin yönetiminin askerlerinin işledikleri cinayetler açıklanıyordu: Bir kuyuya doldurulup öldürülen 19 çocuk, kooperatifte çalışan kadınlar diri diri yakılan hastalar...

Aynı günlerde Mahlangu'nun idamının demokratik çevrelerde büyük bir tepkiyle karşılandığı Şili'de eli kanlı, faşist General Pinochet çetesinin kayıplara karıştırdığı 2500 kişinin akıbetinin açığa çıkarılması kampanyası alevleniyordu. Uruguay'da faşist rejimin cinayetlerine kurban gidenlerin yakınlarıyla zindanlarda işkence gören yurtseverlerle dayanışma sesleri tüm dünyada yankılanırken, Kamboçya'da maocu Pol-Pot kliğinin Hitler'e taş çıkartan toplu mezarları bir bir açığa çıkarılıyordu.

Ve Salamon Mahlangu'nun idam edildiği günlerde İran'da SAVAK ajanları, CIA işbirlikçileri işkencelerin en akla gelmeyenini yapan, saç üstünde insan kızartanlar ve bu emirleri verenler, yargılanmaktaydı. Yargılamalar sonucu alınan idam kararları birbiri ardı sıra infaz edildi. Bunun sonucu olarak da emperyalizmin güdümündeki basın-yayın organları kapitalist dünyada ve ülkemizde büyük bir «insanlık», «insan hakları» kampanyası açtılar.

Salamon Mahlangu'nun idamını kınamayanların, ırkçı rejimlerin kanlı cinayetlerini geçiştirenlerin, Filistin, Zimbabve, SWAPO kamplarında öldürülenlerin hesabını sormayanların, maocu Pekin yönetimi - nin askerlerinin Vietnam'daki cinayetlerini saklayanların, Kamboçya'da açığa çıkarılan kitle kırımlarının üstüne sünger çekmeye çalışanların bu «insanlık» kampanyası, ikiyüzlülüğünün açık bir örneği.

Hergün dünyada binlerce cinayet işleyen ve işleten emperyalizmin aktif savunucularının «insaniyetle» ilişkileri olmadığı besbelli. Hele hele Allende benzetmeleriyle «kelle» isteyenlerin, ülkemizdeki terörü ellerini oğuşturarak körükleyenlerin, kanlı faşist ve zorba bir rejimin hayalleriyle yanıp tutuşanların ne kadar «insan» oldukları tabii ki bir soru işaretidir. Onlar sadece CIA ajanları, faşist katiller, SAVAK işkencecileri ve benzerleri karşısında hatırlarlar insanlığı... Yani kendileri gibi olanların karşısında.

AFRİKA YENİ GELİŞMELER EŞİĞİNDE

Uganda nereye gidiyor?

UZUN bir zamandan beri sürüp giden Uganda - Tanzanya çatışması, Uganda Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin başkent Kampala'yı ele geçirip geçici bir hükümet kurmasıyla yepyeni bir aşamaya girdi. Cephe başkanı **Yusuf Lule**, en kısa zamanda genel seçimlere gidileceğini, İdi Amin döneminde yönetim görevlerinde bulunanların yargılanacaklarını açıkladı.

ABD ve İngiltere, İdi Amin'in devrilmesinden büyük bir memnunluk duyduklarını açıklarken, Afrika'daki ırkçı rejimlere karşı cephe ülkeleri olarak tanınan Zambiya, Mozambik, Botsvana, Tanzanya, yeni hükümeti tanıdıklarını açıkladılar.

İDİ AMİN'İN UGANDASI

İdi Amin, 25 Ocak 1971'de bir darbeyle iktidarı **Milton Obote**'nin elinden aldı. Parlamentoyu feshetti ve kendisine danışmanlık statüsün - den başka bir işlevi bulunmayan Savunma Konseyi'ni kurdu.

1972'de «ekonomik savaş» ilân etti. Bu savaş, Uganda'daki büyük burjuvalara ve çok uluslu tekellere karşıydı. Yabancı plantasyonlar millileştirildi. Bankalar ve dış ticaret devlet kontrolü altına alındı. Ülkenin sanayi üretiminin yüzde 70'ini elinde tutan Hint asıllı 80 bin İngilizin mallarına el kondu. 1975'de tüm topraklar devlet malı yapıldı. Ülkede yaygın bir kooperatifçilik hareketi başlatıldı. Devlet sektörüne de ağırlık veren İdi Amin, emperyalizmin sert tepkisiyle karşılaştı. Uganda da bu önlemleri alan İdi Amin, kimi zaman tehdit edildi, kimi zaman imzaladığı kredi anlaşmalarının yürürlükten kaldırılması engelliyle karşılaştı. Ekonomik abluka, ekonomik sabotajlar, emperyalizmin İdi Amin'e verdiği oldukça sert yanıtlardı.

Bu «Ugandalılaştırma» hareketi, Uganda'da hızla küçük ve orta burjuvazinin palazlanmasına yol açtı. Üretimin modernleştirilmemesi, üretimin hızlı artışının planlanmaması, kapitalist üretim tarzının olduğu gibi korunması sonucu, bir süre sonra Uganda ekonomisinde tıkanıklıklar başgösterdi.

Kapitalist dünyanın bunalımı, Uganda'yı da alt üst etti.

Bu arada İdi Amin, saplandığı «üstünlük» duygusuyla, biraz da Afrika'daki yozlaşan kabile başkanı gelenekleriyle tutarsızlıklar gösteriyordu. Parlamentoyu feshettikten sonra Uganda halkı ve sol güçler üzerindeki baskıyı artırdı. Bir süre sonra İdi Amin'in Ugandası, demokrasi özlemlerinin çekildiği bir ülke haline geldi. Antiemperyalist çıkışlar ise, «uluslararası politika normları» dışına taştı.

Buna karşın İdi Amin, dış politikada emperyalizme, sömürgeciliğe, yeni-sömürgeciliğe ve ırkçılığa karşı bir tavır içine girdi. Afrika'nın güneyindeki ırkçı rejimleri sık sık mahkûm etti. İsrail'in işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesini savundu.

Ama sınıfsal kökeni ve temsil ettiği sınıfların politikası sonucu komşusu Tanzanya'nın topraklarına saldırmaktan, ve bir süre büyük bir toprak parçasını işgalden de geri durmadı.

UGANDA-TANZANYA ÇATIŞMASI NASIL BAŞLADI?

1978 Ekiminde, güney Uganda'da İdi Amin rejimine karşı bir ayaklanma patlak verdi. İdi Amin'e bağlı kuvvetlerle ayaklananlar arasında kanlı çarpışmalar oldu. Ulusal Kurtuluş Cephesi tarafından örgütlenen bu ayaklanmanın bastırılması sonucu, ayaklananlar Tanzanya'ya kaçtılar. İdi Amin'in 1971 de devirdiği Obote ile yandaşları da o günden bu yana Tanzanya'da yaşamaktaydılar.

Ayaklananları kovalayan Uganda birlikleri, Tanzanya topraklarına girdi. 1849 kilo metrekarelik bir alanı işgal etti. İdi Amin Tanzanya'yı ülkesine karşı bir işgal hareketi planlamakla suçladı, Tanzanya'daki birliklerini «ancak başkan Nyerere Uganda'nın iç işlerine karışmaktan vazgeçtiği zaman çekeceğini» açıkladı.

1978 Kasım sonlarında Uganda, Tanzanya'dan geri çekilmek zorunda kaldı. Ancak sınırdaki çatışmaların ardı arkası kesilmedi.

1979 Ocak ayında, Tanzanya'nın başkenti Daresselam'da yaşayan sabık Uganda devlet başkanı Obote, İdi Amin'in devrilmesi için bir çağrı yaptı. Şubat ayının ortalarında Tanzanya birlikleri tarafından desteklenen Uganda Kurtuluş Cephesi birlikleri Uganda topraklarına girdiler. Ve sonunda Kampala'yı da ele geçirdiler.

ÇATIŞMANIN ARKA PLANINDA NE VAR?

Uganda-Tanzanya çatışmasının arka planında emperyalizmin parmağı var.

Bildirildiğine göre, **emperyalizm Uganda'daki bakır madenlerinden, kahve plantasyonlarından ve pamuk tarlalarından yararlanmak istiyor.**

Öte yandan Afrika'daki ırkçı rejimlere karşı savaşımın en ön saflarında yer alan ve bu rejimlere karşı Angola, Mozambik, Zambiya, Botsvana ile birlikte oluşturulan Cephe'ye giren, bu arada da emperyalist müdahaleciliğe açıkça karşı çıkan, Federal Almanya Başbakanına bile meydan okuyan Tanzanya' - nın, bu savaşla derin bunalımların burgacına sokulacağı belirtiliyor. İdi Amin'in saldırısının, Tanzanya'daki Nyerere rejimine karşı bir destabilizasyon hareketi oldu ğu ileri sürülüyor.

Sosyalist basın, bu iki ülke arasındaki çatışmadan sonunda emperyalizmin yararlanacağını yazdı. Çatışmaların başlamasından sonra sosyalist basında yer alan yorumların tümü, tarafların anlaşmazlık noktalarını barışçı yollarla çözümlemeleri önerilerini kapsıyordu. Sosyalist basın, savaşların Afrika ülkelerinin zaten çok sınırlı olan kaynaklarını daha da kurutacağı üzerinde durarken, Afrika ülkelerinin geriliklerini ekonomik sorunlarını, cehaleti, yoksulluğu ve hastalıkları yenmek için kaynaklarını mutlaka bu alanlara kaydırmaları gerektiğini, tersi durumda emperyalizmin bu ülkeleri parçalamada oynatabileceğini vurguluyordu.

BUNDAN SONRA NELER OLABİLİR?

Uganda'da bundan sonra nelerin olup biteceği konusu bugün hala açık değil. Özgüven (self-reliance) ve kendi kendine yetme edebiyatıyla yola çıkıp Dünya Bankası başta olmak üzere çeşitli emperyalist kuruluşlara 1187 milyon dolar borcu bulunan Tanzanya'nın nasıl bir yol izleyeceği, Uganda'da ve bölgede hangi gelişmelere ebelik yapacağı da bir soru işareti. Öte yandan Afrika'daki cephe ülkeleri Ulusal Kurtuluş Cephesi liderliğini antiemperyalist bir konuma, Afrika halklarının yararına davranmaya çekmek için dikkate değer bir gayretin içindeler. Ancak bu arada ABD'nin devreye girdiği, daha Kampala ele geçirilmeden Tanzanya'nın başkenti Dares selam'da Amerikalı diplomatlarla Uganda Ulusal Kurtuluş Cephesi liderleri arasında görüşmeler yapıldığı da biliniyor. Dahası, İngiltere'nin ve Amerika'nın olağan üstü hoşnutluğuna, Uganda Ulusal Kurtuluş Cephesi Dış İlişkiler Sorumlusu Otema Adi Mali'nin Amerika'da temaslar yaptığı istihbaratı da eklenince, yeni Uganda'nın İdi Amin'den sonra gerçek bir bağımsızlığa doğru adım atacağı konusunda kuşkular doğuyor. Tanzanya'nın Uganda topraklarına asker sokmasının emperyalistler tarafından hoşnutlukla karşılanması, bu gibi durumlarda yaptığı gibi feryat koparmaması, bu kuşkuları daha da artırıyor. Ve sosyalist basının, Afrika'daki sorunların daha da karmaşık bir hale geleceği yolundaki yorumları böylece doğrulanıyor.

Vietnam'da savaşım bütün gücüyle sürüyor...

Vietnam halkı, kurtuluşun dördüncü yılını kutluyor

SOSYALİST Vietnam halkı 30 Nisan 1975'de Saygon'un düşürülmesiyle tamamlanan Vietnam devriminin dördüncü yılını kutluyor. Ama bir utku daha var: Bu devrimin ülkeden kovduğu ABD emperyalizminin bağlaşığı maocu hegemonyacılara karşı kazanılan utku.

ABD emperyalizmi yıllar boyu, bir yandan Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ne ölüm kusarak, öte yandan Güney Vietnam'da kanlı kukla rejimlerini ayakta tutarak Vietnam'ın Kuzeyi ile Güneyinin birleşmesini engellemeye, Sosyalist Vietnam'ın kurulmasının yollarını tıkamaya çalışmıştı. Ama başaramadı. Emperyalist «dev»i dize getiren kahraman Vietnam halkı 30 Nisan 1975'de devrimi utkuya ulaştırdı. Savaşın sona ermesi ve Sosyalist Cumhuriyetin ilân edilmesiyle kalkınmada büyük adımlar atılmaya başlandı. Talan edilmiş güney bölgesindeki halk, gelişmiş kuzey bölgesindeki kardeşlerine ve sosyalist ülkelerin yardımına dayanarak önemli başarılar elde etti.

Ama hegemonyacı güçler bu kez, ülkenin en gelişmiş bölgelerini talan etmeye kalkıştılar. Emperyalizmin bağlaşığı maocular Vietnam'daki sosyalist kuruculuğu baltalamak ve durdurmak üzere saldırıya geçtiler. Onların da ulaştıkları sonuç, tam bir askeri, politik ve diplomatik yenilgi oldu. Kös kös inlerine döndükten sonra Vietnam'la görüşmelere başlamaya razı oldular.

Vietnam'a bir «ders vermeye» kalkıp da kendileri ders alan Pekin yönetimi, şimdi, hiç olmazsa Vietnam'ın işgal altındaki sınır bölgelerini ilhak etme hesaplarıyla görüşmelere oturuyor. Vietnam'ın, 29 Mart'ta görüşmelere başlanması için yaptığı çağrıyı cevaplayan Pekin yönetimi, 1957-1958 anlaşmasıyla belirlenen tarihsel sınırı tanımladıklarını açıklayarak bu amacını açıkça ortaya koydu.

Vietnam'ın, bir iyi niyet gösterisi olarak, ülkedeki bütün Çin birlikleri geri çekilmeden de görüşmelere başlamaya hazır olduğunu açıklaması üzerine, 14 Nisan'da, bu hesaplarla Hanoi'ye temsilci gönderdi.

17 Şubat'ta Vietnam üzerine saldırı emri veren Pekinli kurmaylar, Vietnam sınır bölgelerini hızla ezerek bir kaç gün içinde eyalet merkezlerini işgal etmeyi, oradan da başkent üzerine yürümeyi planlıyorlardı. Ancak, bir kaç yüzbin kişilik Çin birliklerinin Vietnam milisleri tarafından daha ilk gün için de 10. kilometrede durdurulduğunu şaşkınlıkla gördüler. İkinci bir saldırıya ancak 23-24 Şubat'ta takviye birlikleri geldikten sonra geçebildiler. Pekinli komutanlar, yüksek savaş deneyimi ve zekasına sahip Vietnam milislerinin gerilla yöntemleri karşısında başarısız kalınca Çin birliklerini kitleler halinde ağır ateş hatlarına, mayın tarlalarına sürdüler. Bozguna uğrayıp geri çekilen birliklerin üzerine ateş açtırdılar. 600 bin piyadeye ulaşan Çin birliklerinin hemen hepsi harekete geçirilmişti, ama Pekinli komutanlar istedikleri sonuca ulaşamadılar.

Vietnam birliklerinin çok az kayıp verdikleri herkesçe onaylanırken Vietnam'ın asıl kayıpları sivil halktan oldu. Boşaltılamayan kentlerde bulunan veya geride kalan siviller katledildi. Savaştan sonra toplu mezarlar ortaya çıkarıldı. Fabrikalar, yollar, devlet ve kooperatif çiftlikleri, okullar ve hatta ev eşyaları ve kitaplar, her şey Çin birliklerince tahrip edildi. Sanayi tesislerinin değerli parçaları sökülüp Çin'e taşındı. Bu arada çok sayıda genç Vietnam'lı tutsak olarak Çin'e götürüldü.

İşte Pekin'in askeri Vietnam'ı bu hale getirdi...

Pekin yönetimi Vietnam'la görüşmeye yanaşmış olmasına karşın, tehditlerinin arkasını kesmiyor. 16 noktada Vietnam topraklarını işgal altında tutuyor, siperler kazıyor, silahlı provokasyonlara girişiyor ve hatta İsrail gibi bu işgal bölgelerine bazı sivil gruplar yerleştirmeye hazırlanıyor. Yeni bir saldırı olasılığını gözden uzak tutmayan Vietnam ise bir yandan askeri seferberliği sürdürürken diğer yandan son işgal birliklerini de ülke dışına çıkarıp bölgede barışı kurmaya, saldırının açtığı yaraları sararak sosyalist koruyuculuğu hızlandırmaya çalışıyor.

Vietnam halkı, bu savaşımda da dünya barış güçlerinin desteğini alacaktır.

Haydi Vietnam'la dayanışmaya!

Yunanistan Komünist Gençliği kongresi bitti

Yunanistan Komünist Gençliği (KNE) II. Kongresi Atina'da düzenlenen onbinlerce gencin katıldığı büyük bir mitingle sona erdi. KNE Merkez Komitesi Genel Sekreterliğine yeni seçilen Spiros Halvatsis, Kongrenin kapanışında yaptığı konuşmasında, Yunanistan'daki komünist gençliğin bu kongreyle savaş azmini, özverisini ve birliğini kanıtladığını açıkladı. Bilindiği gibi KNE, Yunanistan'da bulunan en güçlü gençlik örgütüdür.

Peru Komünist Partisi yayın organı yeniden çıkıyor

Peru'da işçilerin ücret artışı için baş lattıkları protesto grevlerini desteklediği için yasaklanan Peru KP yayın organı «Unidad», yeniden legal olarak çıkmaya başladı. «Unidad» üzerindeki yasağın kalkması için 19 komünist gazeteci açlık grevine gitmişti. Açlık grevinin 8. gününde hükümet, yasağın kaldırıldığını, «Unidad»ın yayın hayatına devam edebileceğini açıkladı.

Çelik işçilerinin sesi radyosu

Fransa'da çelik işkolundaki tensikatların büyük boyutlara varması sonucu CGT'nin başlattığı eylem kampanyası, her gün yeni bir ivme kazanıyor. En son Longwy'de çelik işçilerinin bir radyo istasyonu kurdukları, buradan yapılan merkezi yayınlarla, savaşımın yönlendirildiği bildirildi. «Parazit»lere, çeşitli girişimlere karşın, radyo yayınının büyük bir başarıyla sürdürüldüğü haber veriliyor. Bu arada yapılan açıklamada, «Çelik işçilerinin Sesi» radyosunun vericisinin, Longwy kilisesi kulesine, kilise papazının direktifiyle kurulduğu belirtildi.

Küba'da yerel seçimler yapıldı

Küba'da 169 il ve bölge için yerel seçimlerin yapıldığı bildirildi. Küba Parlamento Başkanı Blas Roca'nın yaptığı açıklamaya göre, seçimlere 6 milyon seçmenin yüzde 96,9'u katıldı. Bu oranın 1976'daki yerel seçimlere katılma oranından yüzde 1,7 fazla olduğu açıklanırken, bir bayram havası içinde geçen seçimler sonucunda, illerde ve bölgelerde yeni atılımların beklendiği belirtildi.

Kolombiya'da bir komünist lider tutuklandı

Kolombiya Muhalefet Ulusal Birliği tarafından yapılan açıklamada, Komünist Partisi Merkez Komitesi ve Ulusal Sekreterlik üyesi Alvaro Vazquez'in istihbarat örgütü tarafından tutuklandığı açıklandı. Bir Lâtin Amerika ülkesi olan Kolombiya'da son zamanlarda baskıların artırıldığına işaret eden Ulusal Birlik Vazquez'in salıverilmesini ve baskıların durdurulmasını talep etti.

Yığın örgütleri - parti - sınıf savaşımı

SON aylarda, işçi sınıfı hareketine ve özellikle onun örgütlü politik gücüne saldırılar iyice yoğunlaşmış bulunuyor.

İşçi sınıfı hareketine saldırının yeni bir yöntemi, işçi sendikaları ve demokratik yığın örgütleri üzerinde denenmek isteniyor. Bunun nedeni anlaşılmaz değildir: İşçi sınıfının politik hareketi, hızla gelişip güçleniyor, toplumun her kesimine damgasını vuruyor. Bu nicel ve nitel gelişme, bu sağlıklı büyüme, kaçınılmaz olarak, işçi sendikalarına, yığın örgütlerine yansıyor.

Bu gelişmelere paralel olarak, burjuvazinin açıktan ve dolaysız saldırıları da artıyor. Burjuvazi «işçi sendikalarını, demokratik yığın örgütlerini, TKP ele geçiriyor» diye feryat ediyor.

Burjuvazinin saldırısı, açıktan ve dolaysız yöntemlerle sınırlı kalmıyor. Çok daha önemlisi, burjuvazi «sol» görünümlü ajanlarını, satılmış sendika ağalarını maocuları işçi sınıfı hareketinin üstüne salıyor. Sermayenin bu «sol» görünümlü ajanları, her soydan ve boydan «sağ» ve «sol» oportünistler, TKP'nin işçi sendikalarına, yığın örgütlerine «parti» işlevi gördürdüğü suçlamasını yapıyor ve saldırılarını bu noktada yoğunlaştırıyorlar.

İşçi sendikalarını, yığın örgütlerini «ele geçirmek», bu örgütleri «parti işleviyle yükümlü kılmak» ya da bunların «bağımsızlıklarını yitirmelerine neden olmak» sözcüklerinde somutlaşan, tümü de burjuvaziden kaynaklanan ve aynı anlama gelen bu suçlamalar, önemli bir korkunun belirtisidir.

Bunları korkutan nedir? Bu soruyu yanıtlayabilmek için, çok bilinen kimi gerçekleri, bir kez daha yinelemekte yarar var. **İşçi sendikaları** ve **işçi sınıfının partisi** kavramlarını ele alalım. Sendikalar, işçi sınıfının ekonomik savaşım araçlarıdır. Amaç, sömürüyü sınırlamak, işçi sınıfının yaşam koşullarını iyileştirmektir. İşçi sınıfının sendikalar aracılığıyla sürdürdüğü bu savaşım, gerekli ve çok önemli olmakla birlikte, yeterli değildir.

Çünkü, sendikal savaşımla, işçi sınıfı, ancak ekonomik-demokratik bir takım kazanımlar elde edebilir. Fakat, bu savaşım biçimiyle, sömürü ortadan kaldırılamaz. İşte, sömürünün tümden ortadan kaldırılabilmesi için, işçi sınıfının ekonomik-demokratik savaşım yanında politik ve ideolojik cavaşım da vermesi ve giderek burjuvazinin siyasal erki yerine, kendi siyasal erkini kurması gerekir. Bunun da aracı **İşçi sınıfı Partisi'dir**.

İşçi sınıfının bu iki örgütlenme biçimi, yani **sendika** ve **Parti** birbirinden bağımsız örgütlerdir. Birbirlerinden farklı araçlardır. İşlevleri değişiktir ve kesinlikle birisi ötekinin işlevini göremez.

Örgütsel bağımsızlığa karşılık işçi sınıfı hareketi geliştikçe, işçi sınıfının her iki örgütü arasında, ister istemez, ideolojik ve politik anlamda bir paralellik, bir bağımlılık ortaya çıkar ve çıkmalıdır.

Bunun anlamı, işçi sendikalarının sınıf sendikacılığı ilkesi doğrultusunda ekonomik-demokratik birliğinin sağlanması ya da bu yolda önemli adımların atılmasıdır. Bunun anlamı, işçi sendikalarının, işçi sınıfı ideolojisini benimsemesi, işçi sınıfının **kendisi için sınıf olma bilincine** yükseltilmesidir.

Bunun anlamı, yığınların ekonomik-demokratik kazanımlar için sürdürdüğü demokrasi savaşımını, işçi sınıfının sosyalizm için sürdürdüğü savaşımla aynı potada birleştirmek ve demokrasi güçlerini ortak düşmana karşı yönlendirmektir. Bunun anlamı, fabrikaların, sendikaların işçi sınıf partisinin kaleleri biçimine dönüşmesi ve giderek gerçek işçi temsilcilerinin, komünistlerin sendika yönetimine gelmeleridir.

İşçi sendikaları ile işçi sınıfı partisi arasında, bu anlamda ortaya çıkan ideolojik ve politik aynılık ve bağımlılık kaçınılmazdır, zorunludur; yalnızca sınıf sendikacılığının ön koşulu değil, aynı zamanda, işçi sendikalarının bağımsız bir konum kazanabilmesinin, işçilerin her türden sapık ideolojilerden arınabilmesinin ve sendikaların örgütsel bağımsızlığını koruyabilmesinin de ön koşuludur.

Şimdi Türkiye'de olan da; burjuvaziyi korkutan da budur. Burjuvazinin «TKP sendikaları, yığın örgütlerini ele geçiriyor» diye feryat etmesi ile, burjuvazinin ajanlarının sendika ağalarının, her soydan ve boydan «sağ» ve «sol» oportünistlerin, «TKP sendikalara, yığın örgütlerine parti işlevi gördürüyor» demesi arasında pek bir fark yoktur.

Bunların, «TKP sendikalara, yığın örgütlerine parti işlevi gördürüyor» demesinin anlamı, işçi sınıfı ideolojisini sendikalara yığın örgütlerine sokmayın, işçi sınıfının birliğini sınıf sendikacılığı ilkesi doğrultusunda oluşturmayın demektir.

Bunun anlamı, komünistler, işçi yataklarında, fabrikalarda, sendikalarda, demokratik yığın örgütlerinde, yani, kısacası yığınların içinde çalışmasın demektir.

Burjuvazi ve maocular «TKP, sendikaları ve yığın örgütlerini ele geçiriyor» derken, kendisi açısında haklı bir korkuyu dile getiriyor.

Burjuvazinin «sol» görünümlü ajanları ile «sağ» ve «sol» oportünistler ise daha utangaç bir tavırla ve sözüm ona «eleştiri» yaftası altında «TKP sendikalara, yığın örgütlerine parti işlevi gördürüyor» derken, aynı saldırıya ortak oluyor, burjuvazi adına aynı korkuyu dile getiriyor.

Sınıf sendikacılığı ilkesi doğrultusunda işçi sınıfının birliğini sağlamak, fabrikaların sendikaların, işçi sınıfı partisinin kaleleri haline getirmek, yığın örgütlerinin ekonomik ve demokratik kazanımlar için sürdürdüğü savaşımı, işçi sınıfının sosyalizm için sürdürdüğü savaşımla aynı potada birleştirmek ve demokrasi güçlerini «baş düşmana» karşı yöneltmek, eğer sendikaları, yığın örgütlerini «ele geçirmek (!)» yada bu örgütlere «parti işlevi gördürmek» oluyorsa işçi sınıfının erleri bu örgütleri «ele geçirmeye» ya da «parti işlevi gördürmeye» devam edecektir.

BASIN...

Basın özgürlüğü ve özgürlüğün basını

FARKLI dünya görüşlerinin, başta basın olmak üzere kitle haberleşme araçlarıyla ya da çeşitli toplantılarda savunulması, propaganda edilmesi, tanıtılması, yaygınlaştırılması burjuva demokrasisinin «gerek şartı»dır, «olmazsa olmaz»ıdır. Tıpkı bu görüşlerin özgürce örgütlenebilmesinin ve bu yolla siyasal erki ele geçirme savaşımı verilmesinin demokrasinin «gerek şartı» oluşu gibi.

Kısıtlı burjuva demokrasisi koşullarında, demokrasinin varlığını kanıtlayacak bir dizi özgürlük şu veya bu oranda tanınır da, sıra görüşlerin propaganda edilmesi, savunulması, yaygınlaştırılması özgürlüğüne gelince, bu görüşler doğrultusunda örgütlenme özgürlüğüne gelince, burjuvazi yan çizer.

Nitekim boşuna değildir Türk Ceza Yasasındaki bir dizi antidemokratik hükmün fıkraları arasında, hemen hemen hiç sekmeksizin, «iş bu fiillerin basın yoluyla işlenmesi halinde ceza miktarı iki kat artırılır...» fıkralarının konması. Örneğin 142'nci madde kapsamına giren bir yargılamada, eğer söz konusu eylem, yayın yoluyla yapılmışsa ceza yüzde elli artırılır.

Demokrasi güçlerinin yükselen savaşımı son yıllarda, ceza yasasında yeralan antidemokratik hükümleri birer birer etkisizleştiriyor. Bu yasaklamaların çağdışılığını kitlelerin bilincine malediyor. İşte 141, 142. Bugün 141, 142 nci maddelerin kaldırılması istemi komünistlere has bir istem olmaktan çıktı, köy kahvelerinden tezgah başlarına, fabrika köşelerinden demokrat aydınların tartışmaları kadar tüm ilerici güçlerin ortak istemi oldu.

Işık Yurtçu'nun Politika Gazetesinde yayınlanan bir haberden sorumlu tutularak hapse mahkum edilmesiyle güncelliğini artıran «yazı işleri müdürlerinin cezai sorumluluğu»na ilişkin yasa maddesi, Metin Çuhaoğlu'nun Yürüyüş dergisindeki bir yazıdan, Necdet Onur'un CHP milletvekili Akın Simav imzalı bir yazıdan dolayı hapsedilmeleriyle, genellikle bu tür konulara karşı, kayıtsız duran tekelci basının bile gündemine girdi.

Basın özgürlüğünü savunmak, bu özgürlüğe konan kısıtlamaların tümünün kalkması için çaba göstermek bir demokratlık görevi. Sosyalistler bunu yıllaıdır savunuyor, demokratik istemlerin ilk maddeleri arasına koyuyorlar. Bugün bu istemlerin şaşılacak kadar çok geniş bir kesim tarafından savunulur olması, elbette demokrasi güçlerinin bir kazanımıdır. Basın toplumun çeşitli kesimlerinin sesini, savını, dileğini, istemini yansıtan, tutumunu, tavrını açıklayan, açıklamasına olanak veren bir silahtır. Bu demokratik silah üstüne konan kısıtlamalar elbette demokrasiyi güdükleştirmekt ı.

Görülen o ki, son haftalarda konunun kazandığı güncellik sayesinde Parlamentodan bu konuda bir yeni yasa çıkacaktır. Gene görülen o ki, yeni yasa teklifi bir «antidemokratik» engeli kaldırırken, bir başka engeli getiriyor. Hapis cezası yerine para cezası getirmek elbette ki antidemokratiktir.

Bir kere basın üzerine bir kısıtlama gereğini «veri» kabul etmektir. İkincisi ve daha da önemlisi basın özgürlüğünü kullanabilme yetkisini «cebi dolu» ların tekeline vermeye yönelmektedir. Yani basın özgürlüğü üstüne konan kısıtlamalardan birini kaldırıyor görüntüsü altında yıllar boyu demokrasi güçlerinin savunup bugün elde etme aşamasına geldiği bir özgürlüğü «doğmadan boğma» yönelimindedir.

Buna karşı çıkıyoruz. Türkiye basınının demokrasiden yana olan tüm kalemleri, tüm emekçileri bu operasyona karçı çıkmaktadır.

İşte tam da bu noktada madalyonun öteki yüzüne bakmamız gerek. Basın özgürlüğünü savunurken, «özgürlüğün basını»nın doğru tanımlamasını yapmak durumundayız. Basına özgürlük! Evet. Ama ne için kullanılacaktır bu özgürlük? Bir başka deyimle «özgürlük» basın için bir fetiş değil bir araçtır. İşlevini, görevini yerine getirirken kullanacağı bir araç.

Nedir bu işlev, nedir bu görev?

Cevabı pek güç değil. Basın, basın özgürlüğünü demokrasi için, temel hak ve özgürlüklerin savunulması, yaygınlaştırılması için kullanacaktır.

İşte bu noktada özellikle tekelci basında yoğunlaşan ciddi endişeler, köklü eleştiriler söz konusudur. Yıllar boyu işçi sınıfının ekonomik-demokratik-politik savaşımına karşı bağışlanmaz bri suskunluk duvarı örenler, Türkiye Komünist Partisi üzerine konan yasağı «veri» kabul edip susanlar için «ne yapacaksınız basın özgürlüğünü siz?» diye sormak belki abartmadır ama, büsbütün de haksız değildir. Türkiye'de tekelleri, tekelcileri, sömürücüleri savunma özgürlüğü sonuna kadar vardır. Olmayan işçi, emekçi sınıfların haklarını savunma özgürlüğüdür.

Basın özgürlüğünü savunuyoruz elbette. Hem de sonuna kadar. Ama bu özgürlüğü demokrasinin genişletilmesi, demokratik kazanımların korunması, toplumdaki tüm sosyal güçlerin örgütlenme ve propaganda haklarını kullanma özgürlüğü için savunuyoruz.

Basın özgürlüğü, özgürlüğün basınına aittir. Satırlarında, sütunlarında her gün faşizme davetiye çıkaranlar savaş kışkırtıcılığı yapanlar, işçi sınıfını örgütsüz bırakmak için çabalayanlar, Türkiye Komünist Partisi'ne konan yasağa seyirci kalanlar için değil. Onlar zaten işçi sınıfı ve özgürlük düşmanlığı yapmakta «özgürlerdir».

Aydınlık kimlerin sesidir? Aydınlık'ı kimler destekler?

- **AYDINLIK'IN SİYASAL TERCİHİ AP - CHP KOALİSYONUDUR**
- **AYDINLIK SÜTUNLARI AP'LİLERİN VE MHP'LİLERİN KÜRSÜSÜDÜR**

Maoculuk gericilik cephesinin yedek gücü olmaktan çıkıp «asli gücü» olma yönünde hızla ilerliyor.

Diğer kapitalist ülkelerdeki maocular, bu yarışta Doğu Perinçek ve çetesinin çoğu kez gerisinde kaldıklarını görüyorlardır herhalde.

Maocu gericilik güçlerinin yayın organı Aydınlık'ın sütunları, bu yargıyı tartışmasızca kanıtlayacak pek çok örneklerle dolu. Bu amaçla Aydınlık kolleksiyonlarından bir seçme yapmaya kalkışmak demek, «hangisini seçmeli bu kepazeliklerin acep» diye sorup şaşırmak demek.

Gerçekten hangisini seçip sergilemeli Aydınlık'ın antikomünist, gerici saldırılarının? Aydınlık sütunlarında kolgezen maocu karşı devrimcilerle kolkola aynı sütunlarda boy gösteren tescilli karşı devrimcilerin hangisini sergilemeli? Aşağıda «en çarpıcı olanlarını» değil «gelişigüzel seçtiklerimiz»den bir bölümünü sergiliyoruz.

Varın ötesini siz tamamlayın artık.

BİR «DAMAT», BİR NATO ESKİ MEMURU VE DOĞU PERİNÇEK

Şu satırları okuyun:

«Türkiye'nin Batıdan ayrılıp bağlantısız kalmasını isteyenler de vardır. Buna içtenlikle inanlar vardır. Bunu isteyenler faaliyetlerine yeraltında devam ediyorlar. NATO'dan ayrılmış bağlantısız Türkiye'yi sosyalizme geçmek için kolay bir aşama olarak görüyorlar..........»

Şimdi de şunları okuyun:

«...Sovyet askeri malzemesi ile donatılmış Küba birlikleri, Afrikada kolgeziyor, rejimleri birbiri ardına devriyor. Son hareket ise Etiyopya'ya karşı olmuştur.»

Haydi bir de şunu okuyun:

«... Sayın Haydar Sükan'ın da berrak bir şekilde açıkladığı gibi, savaşın esas kaynağı olan Sovyetler Birliği Batı'dan, Doğudan ve Güneyden çembere alınmış bulunuyor. Esasen barışın korunmasının başka yolu da yoktur. Dikkat edilirse Sovyetler Birliği son yıllarda çabalarını Türkiye-İran-Pakistan halklarını zayıflatmaya yöneltmiştir. Moskova'nın Afganistan'da düzenlediği darbe Sovyetler Birliği ile Pakistan'ı bir bakıma sınır komşusu haline getirmiştir. Aradaki tampon kalkmıştır. Etiyopya ve Güney Yemendeki darbeler Türkiye, İran, Pakistan halklarını Güneyden baskı altına almıştır.

Sovyetler Birliği darbe ile ele geçirdiği ülkeleri, Eritre halkını ezmek, Kuzey Yemen'i ve Somali'yi düşürmek Mısır ve Sudan'ı baskı altına almak için üs olarak kullanmaktadır.»

Yaptığımız üç alıntı, ilki İsmet İnönü'nün damatlığından senatörlüğe sıçrayan ve bugünlerde kendini 12 Mart benzeri bir «rejim»in doğal Başbakanı olarak gören ve görmekle yetinmeyip bunun hazırlıklarını sürdüren ve empoze etmeye çalışan ünlü Amerikancı, karşı devrimci Metin Toker'e ait. İkincisi ise Kamran İnan. Yani şu NATO memurluğundan müstafi gerici Kürt burjuvazisinin politikadaki ve emperyalist kuruluşlar içindeki sözcü ve temsilcisi Kamran İnan'ın...

Sonuncusuna gelince, o da adlarını saydığımız iki kişinin, yani Toker ve İnan'ın yol arkadaşlarından biri: Doğu Perinçek. Maocu karşı devrim çetelerinin ünlü reisi, alıntıda göreceğimiz gibi 12 Mart'ın ünlü generallerinden Haydar Sükan için **«Sayın Haydar Sükan'ın berrak bir şekilde açıkladığı gibi»** diyor.

Alıntı halinde sunduğumuz üç yazı da Aydınlık'ın 8 Şubat günlü sayısında çıktı. Toker ve İnan'ın demeçleri gazetecilik yönünden «sür manşet» denilen, başlığın üstüne yerleştirilmiş, yani öneminin altı iyice çizilmiş. Perinçek de gazetenin tepesine oturtulan bu iki karşı devrimciye, gazetenin dibine yerleştirilen başyazıyla eşlik ediyor.

Doğrusu çok uyumlu bir üçlü oluşturuyorlar.

KİMLER YOK AYDINLIK SÜTUNLARINDA!

Maocu Aydınlık, elbette İnan ve Toker gibi iki «as» ile yetinmiyor. Anti-Sovyetizm ve anti-komünizm batağında öten tüm kargaları sütunlarında duyurmakla görevli. Yeter ki Sovyetler Birliğine küfredilsin, yeter ki Türkiye komünistlerine ve Türkiye Komünist Partisine saldırılsın...

Nitekim 10 Şubat günü Aydınlık, Ege Bölgesi Sanayi Odası Başkanı ve işbirlikçi tekelci sermayenin Ege'deki elebaşılarından Şinasi Ertan'ın bir demecine «mal bulmuş Magribi» gibi yapışıyor. Yanlış anlaşılmasın! Bu, tekelci elebaşıyı teşhir etmek amacıyla değil, Aydınlık'ın savunduğu görüşlerin doğruluğuna tanıklık etmesi amacıyla Şinasi Ertan şöyle diyor:

«Orta Doğu'daki karışıklıklarla kuzey komşumuzun ilişkili olduğunu düşünüyorum. Bu nedenle Türkiyedeki son gelişmelerin olumlu bir sonuca bağlanması gerekiyor.»

Neymiş bu «olumlu» sonuç? Ertan (ve Aydınlık) açıklıyor bunu:

«... **Biz 1973 yılından beri AP-CHP koalisyonunu savunduk...**» Doğru: onlar (Maocular ve işbirlikçi tekelci sermaye cephesi) gerçekten de hep CHP-AP koalisyonunu savundular. İşçi sınıfı da bu gerici saldırıya karşı CHP-AP koalisyonunun gerici niteliğini sergiledi ve CHP'nin olabildiğince sol sosyal demokrat çizgiyi izlemesini savundu.

Yani iki temel fark: Burjuvazinin politikası proletaryanın politikasının temel farkı...

GEL, GEL... ANTİKOMÜNİST OL DA, KİM OLURSAN OL YİNE GEL...

Maocu tekke arabaşlıktaki çağrıyı sürekli tekrarlıyor ve sütunlarında çığlık çığlığa antikomünizm ve anti-Sovyetizm yapmaya hız veriyor.

16 Şubat günü Lütfü Doğan'ı konuşturuyor, 19 Şubat günü, 1970 öncesinin ünlü antikomünist İçişleri Bakanı Faruk Sükan'a söz veriyor. Aynı gün CHP'nin en gerici en sağ unsurlarından İstanbul (kontenjan) Milletvekili Zeki Efeoğlu ile Muş CHP Milletvekili Burhan Garip Savlı da boy gösteriyor. Aydınlık'ın ilk sayfalarında.

Tümü de «süper devletler» teranesi ile ABD emperyalizmini gözardı edip anti-Sovyetizm ve antikomünizm tezgahtarlığına hız veriyorlar bu demeçlerinde.

ŞÜKRÜ'NÜN ADAMI HAKKI, AYDINLIK'TA YAZAR OLUNCA...

Sınıf ve kitle sendikacılığının temel taşı Maden-İş'e saldırmak amacıyla gizli ve açık servislerce görevlendirildiği Demir Döküm olayından sonra iyice ayan beyan olan Şükrü Özbayrak'ın adamı Hakkı Öztürk (işçilerin deyimiyle Şükrü'nün emireri Hakkı) Aydınlık'ın 6 Mart sayısında, ikinci sayfada yazarlığa soyunmuş. Daha doğrusu birileri bir yazı yazmış ve üstüne «Şükrü'ünün emireri Hakı)'nın imzasını basmış. Yazı Erdemir'le ilgili. Başlığı şöyle: **«TKP'nin Ereğli Demir Çelikteki faaliyetlerine dikkat.»**

Artık yazının içeriğini aktarmaya, alıntılar yapmaya bile gerek yok!

15 Mart günlü bir başka faşist, Aydınlık'tan sesleniyor: Ramazan Çakıroğlu. Şu tescilli faşist Basoğlu'nun Sağlık-İş Sendikasının yönetim kurulu üyelerinden biri.

Bunca antikomünist yetmiyor Aydınlık'a. Gericilik güçlerinin birini bile dışarda bırakmamaya çabalıyor.

Örneğin 10 Nisanda Kocaeli AP Milletvekili Ali Sarıoğlu sesleniyor Aydınlık'tan: **«TÖB-DER'deki TKP-TİP ittifakını oluşturmaya çalışan CHP milletvekilleri kimlerdir?»** diye soruyor.

Okuyorsunuz AP'li Sarıoğlu'nun sözlerini, bu iddianın kaynağını arıyorsunuz. Çıka çıka kim çıkacak. Aydınlıkın ta kendisi. İki gün önce Aydınlık bu «ihbarı» yapmış ardından da AP'li Sarıoğlu bunu parlamentoya yansıtmış.

MHP'nin AP içindeki Truva atlarından Zeki Efeoğlu'da 11 Nisan'da korodaki yerini alıyor. Helsinki'deki **Vietnamla dayanışma toplantısına** katılan CHP.li Ahmet İsvan ve Ordu Milletvekili Ertuğrul Günay için CHP'lilere sözlü soru yöneltme numarası altında antikomünizm ve savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Kaynak... Bozacının şahidi şıracı örneği, gene Aydınlık!

Aydınlık kendi ihbarının meyvelerini, en gerici faşistlerin ağzından gene kendisi yansıtıyor.

ÇELEBİ GÖREV BAŞINDA

12 Nisan günü 12 Mart TRT'sinin ele başılarından Günaydın'ın istihbaratlı ve herhalde «istihbaratçı» yazarı Aydınlık'ın hizmetlerine (!) parlamentoda omuz veriyor. Sıkıyönetim komutanlığınca yasaklanan «Bilinmeyen Sol» başlıklı ihbar dizisinin yasaklanış gerekçesini Başbakana soruyor. Hem de ne soru:

«... İstanbul'da yayınlanmakta olan Aydınlık gazetesinde bir süredir Türkiye'deki sol silâhlı eylemci gruplarından Sovyet Rusya yanlılarını tanıtıcı bir tefrikaya yer verilmekteyken bu yayın durdurulmuştur...»

Sıkıyönetimden bu yana Türkiye'de yasaklanmamış ilerici, demokrat yayın pek kalmadı. Çelebi bunları hiç duymadı herhalde.

Böylece konu şimdi Parlamentoya gelmiş durumda. Eh Çelebi Aydınlık'ta bu yardımı yapamayacak da ne yapacak?

Çünkü, «Böyle olur Çelebi bizde antikomünizm dediğin...»

NAZLI ILICAK VE TERCÜMAN YAZARLARI MHP TARAFINDAN ÖDÜLLENDİRİLDİ

Ülkücü Gazeteciler Cemiyeti 25 Şubat'ta, yılın başarılı gazetecilerine ödüller dağıtmış. Gecenin şeref konuğu MHP Genel Başkanı Türkeş'miş. Ülkücü Gazeteciler Cemiyeti'nin Başkanı MHP'nin Genel Sekreter Yardımcısı Yaşar Okuyan.

Ülkücülerin başarılı saydığı gazeteciler ise şunlar: Nazlı Ilıcak, Kemal Ilıcak, Ahmet Kabaklı, Atilla Onuk, Mithat Perin, Rauf Tamer. Tercüman gazetesi hemen hemen tam kadro temsil ediliyor.

Ülkücü Gazeteciler Cemiyeti, yani MHP'nin basın kolu, seçimini pek isabetli yapmış doğrusu. Gerçekten de, bu kadro MHP'nin ve faşizmin, basındaki en büyük yardakçıları, en yakın işbirlikçileri... Nazlı hanımın son yazılarına, kelle isteme çığlıklarına bir göz atmak yeter.

● DİRENİS YAPAN İŞÇİLERE SARI SENDİKA VE İŞVEREN GÖZDAĞI VERMEK İSTİYOR...

EKİ Merkez Atölyesi işçileri sorguya çekildi

ZONGULDAK, (İSTA) — Ereğli Kömür İşletmeleri'nde çalışan işçilerin toplu sözleşme farklarının yasal süre içinde verilmemesi üzerine bir süre önce yaptıkları direniş nedeniyle Merkez Atölyesi işçileri sorguya çekildi.

Geçtiğimiz hafta içinde Ankara'dan gelen müfettişler EKİ Merkez Atölyesi ekipbaşı ve postabaşılarla bir toplantı yaptılar. Toplantıdan sonra da her müfettiş ayrı bir odada işçileri tek tek sorguya çekti. Müfettişler işçilere, **«Sizi direnişe zorlayan oldu mu?», «Bu direniş nasıl başladı?», «Sen niye çalışmadın?», «Çalışmak isteyenler engellendi mi?»** türünden sorular sordular. İşçilerin tümü müfettişlere aynı cevab verdiler.

İşçiler müfettişler tarafından sorguya çekilirken, Zonguldak Maden İşçileri Sendikası Gazetesinde de, direniş yapan işçiler **«Nankör»** olarak tanımlandı. Gazetedeki yazıda **«Bu direnişi dışardan birtakım bozguncu, yabancı ideoloji sahibi kişiler yaptı»** denildi. Bu yolla direnişe kara çalınmaya çalışıldı. Sarı sendikacılar, işverenin bu tür eylemlere seyirci kalmamasını ve direnişe katılanların cezalandırılmasını da istediler. Direniş yapan kendi üyelerini **«işten atın»** demeye getirdiler.

Gerek sendikanın bu yayını gerekse müfettişlerin sorgulaması işçiler tarafından **«gözdağı verilmek isteniyor»** şeklinde yorumlandı Kozlu, Üzülmez Bölgeleri ve Merkez Atölyeleri işçileri yaptıkları direniş sonucu toplu sözleşme farklarının alındığını, gelecek günlerde tüm anti demokratik uygulamalara karşı direniş yapmaktan kaçınmayacaklarını söylediler.

Bolu Milli Eğitim Müdür Yardımcısının görevden alınması tepkiyle karşılandı

BOLU, (İSTA) — Bolu Milli Eğitim Müdür Yardımcısı Yaşar Varış'ın görevden alınması demokratik kamuoyunda tepkiyle karşılandı.

Varış, bu göreve MC'nin iktidardan düşürülmesinden sonra atandı. Görevde bulunduğu sürece kararlı bir antifaşist olduğunu gösterdi. Ancak, bu durum kimilerini rahatsız etti. Bolu'da maocularla sıkıfıkı olduğu bilinen CHP Milletvekillerinden Bayram Turan Çetin, Yaşar Varış'ın görevden alınması için çaba gösterdi. Bu çabasında da başarılı oldu. Yaşar Varış geçtiğimiz günlerde Milli Eğitim Bakanlığınca görevden alındı.

Varış'ın görevden alınması haberi duyulunca, Bolu'da, Düzce'de bulunan demokratik örgütler ve CHP örgütleri bu kararın geri alınması için girişimde bulundular. Varış'ın görevde kalması gerektiğini ilgililere duyurdular. Gerek CHP örgütlerinin ve gerekse demokratik örgütlerin bu çabasına Bolu TÖB-DER Şubesi ve CHP Düzce örgütü seyirci kaldılar. Demokrasi güçlerinin bu ortak istemine katılmadılar.

Öte yandan, Bolu'da faşistlerin ve maocuların yalıtlanma süreci de hızlanmaya başladı. Bolu CHP Milletvekili Haluk Karabörklü bir toplantıda yaptığı konuşmada, «Kesin tavır koyma zamanının geldiğini faşistlerle ve maocularla değil, bundan böyle sadece demokrasi güçleriyle her platformda güçbirliği yapmaya hazır olduğunu söyledi.

Demokrasi güçlerinin Eskişehir mitingi görkemli oldu

«Faşizme, emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı demokratik hak ve özgürlükleri koruma» mitingi 14 Nisanda Eskişehir'de yapıldı. Yaklaşık 7 bin kişinin katıldığı mitingde, Maden-İş, Bank-Sen, Aster-İş, İGD, İKD, İLD ve bazı yerel örgütler yığınsal olarak yer aldılar.

«Faşizme geçit yok», «Faşizme karşı omuz omuza», «sıkıyönetime hayır», «UDC'de birleş», «Analar Do haz», «UDC'de birleş», «Analar Doğurur Faşistler öldürür», «NATO'ya peryalizmi», «TKP'ye Özgürlük», «DİSK'i DİSK den atamazlar», «Maden İş canımız DİSK yuvamız», «Washington Pekin Vietnam'dan elinizi çekin», «Bay-Sen Bank-Sen, Maden İş, Yaşasın DİSK» belgileriyle saat 13'de Atatürk Lisesi önünde toplanan işçiler, gençler, kadınlar, 6. filonun ve NATO'nun amblemlerini ateşe verdiler.

Mitingde hazır bulunan Maden İş Genel Başkan Vekili **Kemal Daysal**, bir konuşma yaptı. Daysal konuşmasında, faşizme karşı savaşımın acilliğini vurguladı, NATO'nun ve emperyalizmin ülkemizdeki oyunlarını sergiledi. 1979'un bir toplu sözleşme yılı olduğunu belirterek tekellerin sıkıyönetimi bu nedenle dayattıklarını söyledi. Daysal, uzlaşmacı sendikacıların tekellerle birlikte işçilerin zararına olan belgelere imza koymalarını ve sınıf sendikacılığının bayrağını yükselten sendikaları DİSK'den atmalarını eleştirdi. Ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin tek çözüm yolu olduğunu vurgulayan Daysal, 1 Mayıs 1979'un emperyalizme ve faşizme karşı dev bir gösteri olması gerektiğini bildirdi.

Daha sonra yürüyüşe geçen kollar, belgiler haykırarak İstasyon Alanına geldiler. Burada içilen and dan sonra, disiplinli bir biçimde dağılındı.

Bu arada polisin, işçilerin mitinge katılmasını önlemek amacıyla fabrikaların önüne barikat kurduğu görüldü. Bazı işverenler işçileri tehdit etti. İşçilerin mitinge ve yürüyüşe katılmaları engellenmek istendi. Bütün bu antidemokratik uygulamalar boşa çıkarıldı.

Kısacası, demokrasi güçlerinin Eskişehir mitingi görkemli oldu. Faşizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı olan halk yığınlarının, demokratik hak ve özgürlüklerin tek bekçisi olduğunu dosta düşmana bir kez daha gösterdi.

savaş yolu

SAHİBİ: OYA BAYDAR

YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: ALİ İHSAN ÖZGÜR
İbrahim ARIK

● YÖNETİM YERİ: 3. Beyler Eminsoy İşhanı K.3 No:304-Kemeraltı - İZMİR ● BANKA HESAP NO. Y. Kredi Bankası Çemberlitaş Şb. 1736-53 ● ABONE KOŞULLARI: Yıllık 400 TL. 6 Aylık 200 TL. 3 Aylık 100 TL. ● YURT DIŞI ABONE: (YILLIK): F. Almanya 80 DM. Belçika 1360 BF. İngiltere 20 Sterlin. Fransa 180 FF. Hollanda 100 Gulden. ABD 50 Dolar. Kanada 60 Kanada Doları. Avustralya 50 Avustralya Doları. İsveç 180 Kron. İsviçre 92 İF ● İLAN KOŞULLARI: (İç Sayfalar) sütun cm 50 TL. ● İÇ DÜZEN Savaş Yolu Teknik Sekreterliği ● DİZGİ: Doğruluk Mat. Tic. Koll. Şti. ● BASKI: Doğruluk Mat. Tic. Koll. Şti. ● DAĞITIM: Savaş Yolu Dağıtım Servisi ●

Son baskı tarihi: 25.4.1979

Balıkesir köylüleri haklarını savunmada ileri bir adım attılar

BALIKESİR, (İSTA) — Balıkesir'in AP'li Belediye Başkanı'nın köy ekim alanlarını iskan sahası olarak uygulamaya koyma girişimlerine karşı 40 köy halkının başlattığı kampanya sürüyor.

40 köy muhtarının aralarında örgütlenerek başlattıkları kampanyanın önemli bir eylemi olarak 11 Nisan günü evlendirme dairesinde bir toplantı düzenlendi. Toplantıya; belediye ilgilileri, Vali Muavini, ziraat, sağlık, iskan müdürleri, Çağdaş Hukukçular Derneği Balıkesir Başkanı, ve ilerici, demokrat kişiler katıldı.

Belediye Başkanı'da toplantıya gelerek alınan kararı haklı göstermeye çalıştı. Ancak taraftar bulamadı. Çağdaş Hukukçular Derneği Başkanı ve aynı zamanda Belediye Meclis Üyesi olan Av. Sadi Acunsal köylüleri sömürme amacını taşıyan kararı şiddetle eleştirerek iptal edilmesini istedi. Belediyenin kararını eleştiren diğer konuşmalardan sonra, Belediye başkanı konuyu tekrar Belediye Meclisi'ne götüreceğini açıkladı.

Böylece, haklarını örgütlü bir şekilde savunan köylüler ilk aşamada Belediye Başkanını geriletecek ileri bir adım atmayı başardılar.

GİRESUN KASABALARINDA GERİCİLİK, TARİKATÇILIK KOL GEZİYOR

Giresun'a bağlı Tirebolu, Espiye, Keşan kasabalarında başını MHP'lilerin çektiği bir gericilik, tarikatçılık akımı başlatıldı. Yoğun bir propaganda ile başlatılan akım içinde MHP'liler, MSP'liler, her türden nurcular, tarikatçiler, fanatik dinciler, gericiler yer alıyor. Bu gruplar otobüslerle, özel otolarla, Adıyaman'da Muhammet Rıza adlı birisini ziyarete gidiyorlar. Bu adama Türkiye'nin **«Ayetullah»**ı diyorlar.

Bu akımın başını bir öğretmen olan MHP'li Mustafa Karademir çekiyor.

TÖB-DER kongreleri sürüyor

İZMİT TÖB-DER Şubesi Genel kurulu 14 Nisan Günü yapıldı. Birlik Dayanışma ve Devrimci Öğretmen listelerinin yarıştığı genel kurulda Devrimci Öğretmen grubu seçimleri 14 oy farkla kazandı.

ALANYA TÖB-DER Şubesi Genel Kurulu da 1 Nisan 1979 günü yapıldı.

249 üyesi bulunan Alanya TÖB-DER Şubesi'nin genel kurulunda 170 öğretmen oylamaya katıldı. Üç listenin çekiştiği seçimlerde Halkçı Eğitimciler ve Birlik Dayanışma ittifakının listesi 80 oyla yönetime geldi. Devrimci Öğretmen, Devrimci Demokrat Birlik ve Demokratik Merkeziyetçiler ittifakının listesi 70 oy alırken, maocuların listesine 13 oy çıktı.

Yönetim kuruluna Hasan Eminoğlu, Hasan Kaplan, Kadir Ora, Hüseyin Göllü ve Kadir Akın seçildi. Genel Merkez temsilciliğine ise Mustafa Ateş ve Osman Özcan getirildiler.

TRABZON TÖB-DER KONGRESİ VE MAOCULUĞA KARŞI İLKESİZLİK

Trabzon TÖB-DER Genel Kurulu'nda Demokratik Merkeziyetçiler, Devrimci Öğretmen Devrimci Demokrat Birlik, Demokratik Merkeziyetçi Birlik, Demokrasi için Birlik ve Yurtsever Öğretmen gruplarının oylarını alarak seçimleri kazandı.

Demokratik Merkeziyetçilerin listesi 240 oy alırken, Birlik Dayanışma grubu listesi 172 oy aldı. Halkçı Eğitimciler ise 154 oy topladılar.

Genel Kurul'un ilginç bir yanı da, Yurtsever Öğretmen grubunu **«maocu bozkurtlar»** olarak tanımlayan Demokratik Merkeziyetçilerin, Birlik Dayanışma grubunun «Maocuların örgütten ihracı» ile ilgili önerisine katılmamasıydı. Demokratik Merkeziyetçiler Devrimci Öğretmen grubunun böyle bir karar alındığı taktirde kendilerini desteklemeyeceğini açıklaması üzerine maoculuğa karşı tavır koyamadılar. Seçimleri kazanabilmek için maocuların TÖB-DER'den ihraç edilmesi yolundaki kararın çıkmasını engellediler.

Genel Kurul'da bir başka ilginç nokta da Gültekin Gazioğlu'nun davranışıydı. Gazioğlu seçimlerin hemen öncesinde yaptığı konuşmada sürekli olarak Birlik Dayanışma grubunu suçladı. Bunun üzerine protesto edildi. Gazioğlu beklemediği bir tavırla karşılaşınca sözünü yarıda kesip oturmak zorunda kaldı.

BARTIN TÖB-DER KONGRESİNİ BİRLİK DAYANIŞMA GRUBU KAZANDI

Bartın TÖB-DER Şubesi Genel Kurulu 7 Nisan günü yapıldı. Geniş öğretmen kesiminin katılımıyla yapılan genel kurulu Birlik Dayanışma grubu 237 oy alarak kazandı.

Ordu'da gençliğin eylem birliği provokasyonları aşıyor

ORDU, (İSTA) — Ordu'da son günlerde faşistlerin giriştiği saldırılar ve provokasyonlar yeni bri niteliğe büründü. Ancak, aralarında eylem birliğini oluşturan ilerici ve devrimci gençler bu provokasyonları aşmayı başarıyor.

1 Nisan günü İGD önünde bir ilerici gence saldıranlar, polise teslim edildiği halde haklarında hiçbir işlem yapılmadı. Aynı gün, Konak Sinemasında bir gece düzenleyen Ülkücü Gençlik Derneğinin faşist militanları ilerici ve devrimci gençliği esnafla karşı karşıya getirmek için «Dükkanlarınıza bomba kondu, sizlere saldıracaklar» türünden bir yalanı yaydılar. İlerici devrimci gençler, sabırlı bir çabayla bu provokasyonu aştılar ve ÜGD'nin yapmak istediği geceyi engellediler. Faşistlere Ordu'da gece yaptırmadılar.

Bu somut başarı eylem birliğini oluşturan gençler polisin saldırısı ile karşılaştı. MHP eğilimli polisler gençlere silah ve coplarla saldırdılar. İki ilerici genci fena halde dövdüler ve yaraladılar. Saldırı sırasında kimi polislerin ana avrat küfrettikleri ve silah kullandıkları görüldü. Çok sayıda genç gözaltına alındı.

Gençler, provokasyona gelmediler. Faşistlerin ve polislerin «olayın büyümesi ve bu yolla demokratik örgütlerin kapatılması» hesabı tutmadı.

Olaylar üzerine İGD Ordu Şubesi «Ordu Valisini ve İlgilileri Uyarıyoruz» başlıklı bir yazıyı Vilayete gönderdi. Yazıda, «Tüm bu olayların bizlerce bir tek amacı var: Bu demokratik kitle örgütlerini kapattırmak. Biz bu oyunları biliyoruz. Komandoların şehrimizi bir Sivas, bir Kahramanmaraş yapmalarına izin vermeyeceğiz.» denildi.

İzmit Belediyesin'deki grevi kırma çabaları boşa çıkıyor

İZMİT, (İSTA) — İzmit Belediyesi işçilerinin 6 Şubat 1979 günü başlattıkları haklı grev tüm engellemelere, karşın sürüyor.

Bugüne dek, AP'li belediye yöneticileri, Kocaeli Valisi İbrahim Ural, ve tüm gerici faşist güçler bu grevi kırmak için çaba harcadılar. İşçilerin üzerine faşist komandolar, güvenlik kuvvetleri sürüldü. Grev çadırlarına saldırılar düzenlendi. Sendikanın 7 yöneticisi tutuklandı. Dışardan getirilen faşist komandolar belediyede işe alınarak temizlik araçlarının çalıştırılması için mahkemeden ayaküstü kararlar çıkarıldı.

Ancak, bütün bu saldırılara karşın belediye işçileri haklı davalarından bir adım dahi gerilemediler. Belediye işçileri yöneticilerinin tutuklanması üzerine, yeni grev komiteleri oluşturdular ve grevin disiplin içinde sürmesini sağladılar. Gerek İzmit ve gerekse çevresindeki tüm ilerici demokrat güç ve kişilerle tam bir dayanışma kurdular.

Grev yerine hergün çevre fabrikalardan işçiler, öğretmenler, gençler kadınlar geliyor. Grev nöbeteri bu dayanışma içinde daha bir kararlılıkla tutuluyor.

İzmit Belediyesi işçileri şimdi, grevden zaferle çıkacağının daha da bilincinde.

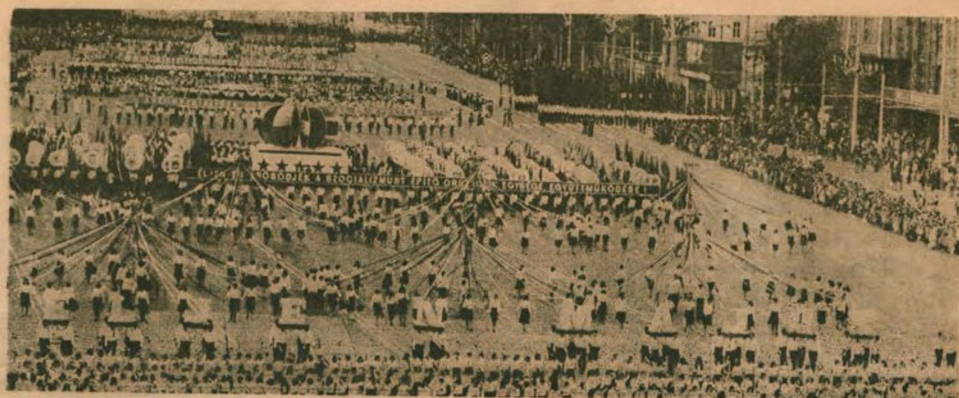
Konya Ereğli Belediyesi «Çocuk ve Sorunları Yarışması» düzenlendi

EREĞLİ (İSTA) — Konya Ereğli Belediyesi 1979 Dünya Çocuk Yılı nedeniyle, 6-12 ve 12-18 yaş grupları arasındaki çocuklar arasında **«Çocuk ve Sorunları»** konulu resim, şiir, karikatür, düzyazı dallarında yarışma düzenledi.

Başarılı yapıtlara 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı günü görkemli bir törenle ödülleri dağıtıldı.

Ayrıca, Ereğli Belediyesi Çocuk Yılı nedeniyle çeşitli mahallelerde Çocuk parkları açılması için bir program hazırladı ve girişimlere başladı.

Öte yandan, Ereğli Orta Okulunda da, **«Çocuk ve Geleceği»** konulu bir şiir yarışması düzenlendi.

ÜLKELERİN